

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY • ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 346 ČERVENEC-SRPEN 2019 ROČNÍK 30 CENA 20,- Kč

Rozpaky nad 45. pražskou teoreticko-politickou konferencí

45. pražská teoreticko-politická konference (PTPK), pořádaná v Praze 1. června 2019, měla pojednávat „o odkazu V. a IX. sjezdu KSČ pro aktuální činnost komunistů“. Úmyslně píše, že měla pojednávat. **Velká část diskutujících se totiž věnovala spíše kritice současné situace v KSČ a někteří o stanovené téma ani slovem nezavadili.**

Pravidelné účastníky těchto konferencí mohl zarazit **poloprázdný sál už při zahájení**, přičemž po přestávce značná část přítomných odešla. **Účast byla zřejmě nejnižší za celou mnohaletou éru pořádání PTPK.** Zdá se, že pryč jsou i časy, kdy konference budily alespoň v prostředí komunistického hnutí určitou mediální pozornost. Dnes i ohlasů na ně je poskromnu, ať už pozitivních či negativních. Značná část dřívějších účastníků tvrdí, že přítomnost zde je ztrátou času, že se zde povídá stále to samé, ale sami ke zvýšení úrovně konferencí nepřispívají a zpravidla ani nepořádají žádné alternativní akce, které by „měly cenu“.

Ačkoli jsou konference stále v širším měřítku chápány jako místo pro „upuštění páry“, kde si přítomní zanárají, ale stejně nic nezmění, přesto jsou zjevně dosud někomu trnem v oku a **původní termín 6. dubna byl jen tři dny předem „kolegiem vedoucích funkcionářů KSČM“ zrušen** s poukazem na probíhající rekonstrukci sociálních zařízení, o které se vědělo dlouho předem a sama o sobě nemohla být pro jednání překážkou. Je pravděpodobné, že **zrušení původního termínu souviselo se skandalizací akce** ze strany antikomunistického europoslance **Jaromíra Štětiny a snahou „neprovokovat před volbami“.** Ať to bylo jakkoli, KSČM nedosáhla ve volbách do Evropského parlamentu zrovna zářných výsledků ani bez „provokace“ a nízká účast na 45. konferenci stěžejně souvisela se změnou termínu, spíše byla odrazem celkového úpadku strany a komunistického hnutí. Těžko si namlouvat, že by komunisté hromadně dali 1. června přednost oslavám Mezinárodního dne dětí, už proto, že většina aktivních komunistů má zaprvé děti dávno dospělé, zadruhé jsou skoro všechny ideově úplně mimo pokrokové hnutí, o vnoučatech ani nemluvě... Pro pořádek dodávám, že **pražské teoreticko-politické konference nejsou vnitřní záležitostí KSČM**, ale k pořadatelům patří i KSČ (zastoupená jedním členem, pokud se nemýlím) a KSM. Účastníky v nedůchodovém věku bylo možné spočítat na prstech u rukou, ale na jiných českých komunistických akcích je to ještě horší.

Domnívám se, že konference by mohla být hodnotná a přínosná i při více než poloprázdném sále, pokud by se řečníci drželi tématu a stanovené délky příspěvku a pokud by jejich projevy byly koordinovány. Nic z toho se ovšem nekonalo, každý si povídal, co chtěl, a **souhrnný dojem nemohl být jiný, než že**

situace českého revolučního hnutí je tragická a nikdo neví, co s tím.

Jednání zahájil tajemník KV KSČM Praha a člen VV ÚV KSČM **Viktor Pázler**, moderování se jako obvykle ujal hlavní organizátor **Pavel Degtár**, místopředseda OV KSČM Praha 1. Ničím překvapivým nebyla ani **neúčast vedoucích představitelů strany**, přičemž jediným přítomným členem výkonného výboru byl právě (jako už tradičně) **Viktor Pázler** a jediným poslancem (ačkoli poslanci stranu prakticky řídí a ovládají, jak v projevech několikrát trefně zaznělo) místopředseda strany **Stanislav Grospič**. Jak však v závěru konstatoval **Pavel Degtár**, i jeho účast byla zcela formální, na výtky k vedení strany nereagoval a k tématu konference nediskutoval.

V úvodu jednání předal předseda Ústecké krajské rady Klubu českého pohraničí **Jan Dlouhý** čestné uznání **Jaromíru Kohlíčkovi** za vlastenecký přístup a práci v Evropském parlamentu, kde se schyluje ke konci jeho mandátu.

Hlavní referát k letošním kulatým výročím V. a IX. sjezdu KSČ (1929, 1949) přednesl předseda Marxisticko-leninského odborného klubu **Václav Čermák**, dřívější člen ÚV KSČ a ÚV KSČM. Kromě obsáhlého zhodnocení okolností, průběhu a závěrů obou sjezdů se věnoval i jejich odkazu pro dnešek a srovnání s nedávnými sjezdy KSČM, kdy například **po sérii volebních porážek tato strana zorganizovala jen jednodenní X. sjezd**, na kterém antikomunistický prezident republiky zhanobil dějiny strany a sklídl za to potlesk vstoje zdrcující většiny delegátů.

Referent připomněl, že **KSČM už od svého vzniku hanobila bolševizaci jako hrubou deformaci a vynucenou „stalinizaci“** a stala se politickou silou loajální k buržoaznímu státu. K odkazu **Klementa Gottwalda** se staví odmítavě či přezíravě, přítom v této otázce není možná neutralita. Připomněl, že připomínání památky **Klementa Gottwalda** bylo hanobeno i některými představiteli KSČM. „**Ne-Gottwaldovi znamená „ne“ svržení kapitalismu**, dodal. V závěru vyzval ke zvolení oddaných komunistů do vedení strany na XI. sjezdu v příštím roce. Podobné výzvy se na konferenci opakovaly vícekrát a za sebe musím uvést, že je považuji za zbytečné, protože **poměr sil a celková situace v KSČM její změnu v revoluční stranu naprosto vylučují**. To není z mé strany rezignace a hledání důvodu, proč nic nedělat (jak mi kritici stále předhazují), nýbrž naopak výzva ke hledání alternativ, ke skutečně smysluplné práci pro socialismus bez ztrácení času přesvědčováním vlka, aby se stal beránkem.

Hned první dva řečníci v diskusi neměli ani náznakem zavádět o téma konference. Předseda Plzeňského KV KSČM a OV KSČM Klatovy **Miroslav Kavij** vyzval k přijetí nového marx-leninského programu

a zvolení vedení, schopného ho naplnit, na XI. sjezdu, který je k tomu poslední příležitostí. Proč nebylo poslední příležitostí předchozích deset sjezdů a proč nelze takto pokračovat na dalších deseti sjezdech, nevím. **Jaromír Kohlíček** se věnoval zkušenostem z mezinárodní spolupráce, pohříchu především s reformistickými uskupeními z frakce EP GUE/NGL. Souvislost s V. a IX. sjezdem KSČ zůstala hádankou.

Celkem v diskusi vystoupilo 24 řečníků. Pokud se obtěžovali zabývat se tématem konference, shodovali se na podobných rysech současného vedení KSČM s pravicově oportunistickým **Jilkovým** vedením, poraženým pod vedením **Klementa Gottwalda** na V. sjezdu KSČ v roce 1929. Případně podotýkali, že současní vládcí strany jsou ještě reakčnější, než byl **Jilek** a jemu podobní. Řečníci vyzývali k **třídní analýze dnešní společnosti**, nezbytnosti věnovat se možnostem dosažení socialismu v dohledné budoucnosti a odmítnout zvánky o „pluralitě vlastnických forem“. Shodovali se v **kritice podpory vlády oligarchického hnutí ANO ze strany KSČM** a vícekrát se vymezovali i proti reakčnímu prezidentu republiky. Dlužno s lítostí dodat, že v rámci KSČM a spolupracujících organizací jsou tyto hlasy spíše ojedinělé. Ozvalo se ovšem i odsuzování politických procesů v 50. letech. Nejsm si jist, jestli zrovna to je správná linie pro získávání mas pro věc socialismu.

Z mého pohledu rozporuplné a na zásadní názorové rozdíly i mezi (subjektivně) radikálnějšími komunisty poukazující bylo vystoupení **Josefa Skály**, obhajujícího spolupráci s nacionalistickým hnutím SPD velkokapitalisty **Tomia Okamury**. Nesdílim **Skálovu** náklonnost k údajným vlastencům, nosícím pod vedením rozpolcené rasistického milonáře na nemytých krcích hákové kříže a hajlující na koncertech nedávného otevřeného neonacisty z kapely „Conflict 88“, hlásící se názvem k pozdravu „Heil Hitler!“ Schvaluji však **Skálovu** výzvu, že **Vojtěch Filip** má odejít z politiky, pokud neprokáže své tvrzení, že **Skála** je pláčen antikomunisty, aby rozbíjel KSČM. (Při současné situaci KSČM se zdá být nošením dříví do lesa někoho platit, aby ji ještě více rozbíjel...)

Ve vystoupeních zaznívalo **mnoho postesku nad současnou situací KSČM a přívalem iluzí, že se to vše brzy změní k lepšímu**. Někdy také obecné fráze těch, kteří nechtějí nazývat věci pravými jmény. Bez příkras popsal stav strany například předseda OV KSČM Praha – východ **Pavel Posolda**, který uvedl, že 90 % členů strany není už schopno vykonávat žádnou politickou práci a z 10 % zbývajících je 90 % aktivních jen dovnitř strany, tedy v aktivním politickém životě je použitelná jedna setina. Stranu ovládá **propletenec dlouholetých funkcionářů, kteří**

(Pokračování na s. 2)

21. Antikapitalistický kemp významným místem setkání, školení i rekreace

Ve dnech 13. – 16. června 2019 pořádala Levá perspektiva s Komunistickým svazem mládeže 21. Antikapitalistický kemp, tentokrát v okrese Brno-venkov. Několik desítek účastníků přijelo nejen z České, ale i Slovenské a Polské republiky.

Program byl zahájen přednáškou **Tomáše Vokouna** z Alternativy zdola o **družstevnictví**. Nastínil jeho dějiny a kritizoval jeho úpadek v bývalém Československu po roce 1989, kde byla družstva většinou úplně zlikvidována nebo se změnila v soukromé obchodní společnosti. Poukázal na fungování družstev ve světě, ale i na současné příklady z tuzemska. Ústupem od principu „jeden člen – jeden hlas“ k váze hlasu podle podílu v družstvu byla potlačena demokracie mezi členy družstev. Současné zákony družstevnictví nepřejí. Diskutující se shodli na významu družstev v kapitalismu i za socialismu, vědomi si však krachu teorii o překonání socialismu prostřednictvím družstevnictví a podobných reformistických koncepcí.

Oblasti **školsství** se v páteční přednášce věnoval **Ctirad Musil**. Při nástinu dějin povinné školní docházky uvedl, že školství nikdy nebylo apolitické a vyzdvihl široce dostupné vzdělání za socialismu a tehdejší schopnost podchycení talentů, oproti kterému imperialistické státy sahly k „vysávání mozků“ z jiných zemí. Zabýval se problematikou rozvojových zemí, kde neexistuje všeobecné vzdělávání a kdo dosáhl vzdělání v zahraničí, zůstává v něm díky lepším podmínkám. V našem prostředí patří k největším problémům přerušení kontinuity některých oborů a zavedení jiných, zbytečných. Pokles kvality vzdělávání je charakterizován umožněním studia špatně prospívajícím studentům či uplatňováním pokřiveného principu „škola hrou“, kdy školáci nemají žádné povinnosti.

Řečník kritizoval zbytečné vzdělávání a školení jen kvůli formálním požadavkům, např. na bakalářské tituly u zdravotních sester. Upozornil na odklad vstupu do pracovního života v důsledku zbytečně dlouhého studia a špatné pracovní návyky dlouholetých studentů. Postgraduální školství označil za odkladiště těch, kteří nechtějí do praxe. Varoval před inkluzí, brzdící rozvoj schopných dětí a vedoucí k jejich odchodu na jiné školy, stejně jako před dělením škol na lepší a horší. Dodal, že selhává péče o manuální zručnost dětí, o jejich volnočasové aktivity a o práci starších dětí s mladšími, kterou za socialismu zajišťoval Pionýr.

S **dějinyami a současností mikroregionu Ivančicko** seznámil přítomně zastupitel Jihomoravského kraje **Bohumil Smutný** (bezpartijní za KSČM). Odsoudil zničení hornictví a velké části průmyslu v oblasti po obnově kapitalismu a vzniklé zadlužení. V regionu s velkými revolučními tradicemi (převzetí moci dělníky 1920, Rosicko-oslavanská stávka 1932-33, protifašistický odboj) dosahovala i po kontrarevoluci komunistická strana až donedávna vysokých volebních výsledků, doplatila ale na spory a přehnané osobní ambice jednotlivců. (Dodejme, že i na oportunistickou politiku svého vedení, podle které je hodnocena voliči i na komunální úrovni.) Dnes se mikroregion kromě zemědělství a vinařství soustřeďuje na turistický ruch.

Páteční program byl doplněn **výlety do Ivančic, Oslavan a Dolních Kounic**. Účastníci si prohlédli historické a revoluční pamětihodnosti, uctili památku velkého socialistického bojovníka Josefa Hybeše (1850–1921) u jeho pomníku v Oslavanech a zhlédli zdejší chátrající bývalou elektrárnu a kulturní dům, jejichž ponurost dokresluje opuštěné nádraží již neprovozované železniční trati.

O **antiimperialismu** promluvili **Lenka Svěchtová** a **Filip Škarecký**. Varovali před hrozbou nových válečných konfliktů a před iluzemi o velmocích. Zdůraznili imperialistický charakter Evropské unie a podotkli, že Česko není kolonií, ale jedním z agresorů. Uprchlíká krize je zneužívána populisty a část levicových sil nechce podporovat odpor proti imperialismu, pokud jim politika daných antiimperialistických sil ideologicky nevyhovuje. Uvedli příklad mezinárodní podpory Donbasu, kde je však problematická i podpora ze strany ruských oligarchů snažících se ho získat pod svůj vliv, nebo válku v Sýrii, v jejímž případě i část zastánců socialismu podporuje opozici proti syrskému vedení, financovanou agresory.

Sobotní přednáška **Pavla Pelikána** pojednála o **dějinných obrany socialismu** v Československu, především o činnosti Sboru národní bezpečnosti. Výklad byl spojen s ukázkou řady dobových materiálů včetně výstroje a výstroje SNB a publikací. Řečník odmítl pomlouvačnou kampaň o brutálních zásazích proti kontrarevolučním demonstrantům v ČSSR a doplnil informaci o posílení výstroje a výstroje policejních sborů pro potlačování demonstrantů od 90. let. Zájemcem byla předvedena funkce donucujících prostředků, radiostanice a mohli si vyzkoušet střelbu ze vzduchové pistole.

Andrea Cerqueirová promluvila o **antifašistickém odkazu Lidic** a o dějinách lidické hrušně, která jako malý stromek přežila vypálení obce a dlouho zde stála bez povšimnutí. Sazení štěpů této hrušně v posledních letech posiluje povědomí o lidické tragédii. Jeden z nich byl vysazen i v Ivančicích.

Na téma **ekologické destrukce a civilizace** hovořila **Věra Klontza-Jaklová**. Představila několik hodnotných publikací s pokrokovým pohledem na ekologickou tematiku, vydaných nedávno v USA a v Řecku. V obou z těchto zemí se velkému zájmu těší marxistická literatura. Řekla, že globální přírodní prostředí je natolik narušené, že musíme očekávat katastrofální změny ohrožující lidskou civilizaci. I pokud by se reakčním silám podařilo udržet kapitalismus, nevydrží to příroda. Bez překonání kapitalismu se alternativu k záchraně lidstva najít nepodaří.

V obsáhlé diskusi přišla řeč i na poškozování přírody během budování socialismu, odcizení tehdejších pracujících od vládnoucí moci v důsledku byrokratismu či o nevhodnějších komunitách pro rozhodování, které by nebylo individualistické ani stádní.

Marek Kaiser se věnoval **globalizaci a střetu supervelmocí**. Čínskou lidovou republiku označil za hybridní režim, který se snaží rozvinout kapitalismus před příchodem socialismu v souladu s učením Karla Marxe. Dodal, že Čína zažívá

(Pokračování na s. 2)

(Dokončení ze s. 1)

bezprecedentní růst životní úrovně a pomáhá chudším zemím. Přiblížil své zkušenosti z Afriky a Latinské Ameriky, kde 99 % lidí čínské investice vítá, a vyzval antiimperialisty k podpoře ČLR jako protivníka USA a EU. Odmítl kampaně proti údajnému porušování lidských práv a demokracie v ČLR s tím, že ani v kapitalistických zemích většina demokraticky nediskutuje a ani v socialismu nebudou chtít někteří lidé participovat. V Číně se na rozdíl od kapitalismu vedoucí političtí představitelé vypracovávají zdola nahoru.

Diskutující kritizovali čínský příklon k tržnímu hospodářství a vyjádřili pochybnosti, že se od něj někdy vrátí k centrálně plánované

ekonomice založené na společenském vlastnictví výrobních prostředků.

Soudruh z polské organizace „**Vláda rad**“ přiblížil neradostnou *situaci v Polsku*, kde v národním ani evropském parlamentu už nejsou přítomni žádní zástupci ani reformistické levice a jsou zde zastoupeny jen antikomunistické strany. Návrh nového trestního zákoníku prohlubuje politickou perzekuci, když hrozí trestáním propagace komunistické ideologie, a dokonce i pouhého držení komunistických propagačních materiálů, což je srovnatelné s přístupem fašistických režimů. Dochází k odstraňování názvů ulic, soch a pamětních desek spojených se socialismem, ale některé se podařilo ubránit.

Neděle patřila závěrečné přednášce o proběhlých volbách do

Evropského parlamentu. Aleš Hubert porovnal reformistický volební program KSCM s přístupem revolučních stran a komsomolů, jež EU odmítají jako imperialistický a protimirový projekt. Představil společnou výzvu evropských organizací komunistické mládeže k odmítnutí EU. Ondřej Kasík dodal, že hněv neuvědomělých mas ústí v rasismus a fašistické pozice. Zastoupení komunistických a dělnických stran v Evropském parlamentu se po květnových volbách ještě zhoršilo, jen Komunistická strana Řecka si udržela počet poslanců.

V diskusi se střetly dva přístupy, z jedné strany odpůrců voleb do Evropského parlamentu, vyzývajících k bojkotu v situaci, kdy nekandiduje žádná revoluční strana, a z druhé strany zastánců kritické volby

kandidátní listiny „KSCM – česká levice společně“, aby nebylo uvolněno místo pravicové reakci, žádající perzekuci dělnického hnutí a dobovačné války. Tato otázka souvisí se širším problémem, zda mohou a mají přesvědčení komunisté spolupracovat s KSCM, případně být jejími členy, či nikoli. Nelze zastírat, že v této otázce nedošlo ke shodě, stejně jako to, že velká část mladých komunistů členství v KSCM odmítá.

Probírána byla také možnost vystoupení ČR z EU, s níž souvisejí obavy z posílení nacionalistických a konzervativních sil, podobně jako v případě Spojeného království. Na přetřes se dostal i vztah k nacionalistům, s nimiž je nutné jednat, protože většina z nich jsou prostí pracující lidé znechucení situací a je nezbytné jejich odvrácení od hnědého

moru a získání pro socialismus.

Kromě přednášek a diskusí byla součástí kempu posezení u ohně, zpěv revolučních, lidových a zlidovělých písní, promítání revolučních filmů a pestrá nabídka pokrokové literatury a propagačních materiálů. Vlajkami Kuby, Venezuely, Palestiny, Korejské lidové demokratické republiky, Doněcké a Luganské lidové republiky byla vyjádřena solidarita s těmito zeměmi. Atmosféru doplnily plakáty z KLDR a vlajky SSSR, Komunistického svazu mládeže a Levé perspektivy.

Kemp se setkal s příznivými ohlasy a účastníci litovali jen toho, že uplynul tak rychle a že na řadu dalších podstatných otázek a aktivit nezbyl čas. Těšíme se na 22. Antikapitalistický kemp v příštím roce.

Prokop Haken

Diskusní vystoupení na 45. pražské teoreticko-politické konferenci

BUDEME SCHOPNI ÚSPĚŠNĚ PŘIPRAVIT BLÍŽÍCÍ SE SJEZD?

Myslím si, že je velmi důležité a nezbytné využít jednání dnešní konference, která připomíná výročí konání dvou významných akcí v minulosti strany, V. a IX. sjezdu KSCM. Snažíme se z nich poučit a využít jejich odkaz pro naši současnost i budoucnost. I proto se chci zamyslet nad realitou úrovně přípravy XI. sjezdu KSCM, který nás čeká v příštím roce. Úvodní referát správně a se znalostí problému ukázal, jak komunisté uměli řešit problémy rozvoje a jednoty strany i stanovit program na nejbližší období vývoje společnosti po sjezdech, jak díky marxisticko-leninské teorii, kterou důsledně uplatňovali v praxi, ovlivňovali život společnosti ve složitých podmínkách vnitřní i zahraniční politiky své doby. Obávám se, že my, jejich současní následovníci, zůstáváme této skutečnosti hodně dlužni už dlouhou dobu.

Chci to ukázat na několika příkladech z jednání IX. sjezdu ve dnech 14.-15. 5. 2016 a X. sjezdu KSCM 21. dubna 2018; na obou jsem byl jedním z delegátů. Velmi pozorně jsem vnímal napjatou atmosféru jednání, očekávání a naděje na jedné straně i obavu, že nebudou vyřešeny narůstající problémy strany na straně druhé. Ve svém diskusním vystoupení jsem kritizoval sjezdové materiály a vytýkal malou kritičnost a pouhou popisnost „Zprávě o činnosti strany od VIII. do IX. sjezdu“. Postrádal jsem v ní analýzu problémů stranického života, práce strany a chybělo mi v ní zásadní třídní hodnocení současného stavu společnosti i výhled do budoucnosti. Kromě jiného jsem žádal odpověď na otázky – proč bylo zrušeno vysílání internetového rádia a nebyl učiněn ani pokus o vysílání internetové televize, proč byla zrušena prodejna knih v budově ÚV a proč bylo zrušeno Muzeum dělnického hnutí, když se ve Zprávě tvrdí, že nebyl tak silný vliv antikomunismu ve většině sdělovacích prostředků, mohli bychom prý daleko lépe, než se nám daří dosud, informovat veřejnost o našich stanoviscích a postoji k problémům. Položil jsem otázku: je to ale opravdu hlavní důvod, proč lidé, naší potencionální voliči marně hledají zásadová stanoviska strany k politickému dění? Opravdu vysvětlujeme současné jevy na základě třídního hodnocení a na základě marxismu (o leninismu pro jistotu ani nehovoříme), abychom vývoj u nás i ve světě pochopili a dokázali ho vysvětlit a ovlivnit? Pochybnosti o správném směřování

politiky strany a silná kritika práce vedení se objevila už na předsjezdových jednáních většiny organizací.

Odpovídá tomu i hodnocení výsledku realizace programových dokumentů přijatých VIII. sjezdem. O plnění usnesení VIII. sjezdu jsem ve zprávě nenašel ani slovo. Nebyla předložena analýza stanovisek z jednání výročních schůzí, okresních a krajských konferencí a přijata doporučení pro jednání sjezdu, která jsem také v žádné ucelené podobě ve sjezdové zprávě nenašel. Nechybí v ní ale tvrzení, že politika KSCM se stále opírá zejména o osobní agitaci, o vliv našich členů na své nejbližší okolí. Ovšem k tomu, aby člen strany mohl provádět účinnou agitaci, musí být systematicky připravován na stranických schůzích, akcích a prostřednictvím tisku. Musí mít příklad od vedoucích funkcionářů na všech stupních, kteří by měli názorně při každém vystoupení na veřejnosti i v rámci strany ukazovat, jak tento požadavek uplatnit. Bohužel tomu tak není. I vedoucí funkcionáři strany mnohokrát svými protichůdnými názory a postoji matou nejen veřejnost, ale i členskou základnu.

A nejde jen o pohled na historické události. Základní problém je v tom, konstatoval jsem, že neexistuje promyšlený a ucelený styl a pravidelný systém ideologické práce. Propagovat naše komunistické vize a myšlenky přece znamená, že je budeme znát a budeme sami o jejich správnosti přesvědčeni. To, že je strana názorově rozdělena, už zaznělo mnohokrát a reakce nejsou odpovídající. Rozdíl jsou v respektování a uplatňování naší marxisticko-leninské teorie v praktické činnosti, v hodnocení minulosti a v době socialistické výstavby, i v názorech na úkoly strany v současnosti i budoucnosti. Nevidím hlavní problém ve vytváření radikalizujících se skupin vně i uvnitř KSCM, které by údajně, podle sjezdové zprávy, chtěly vnášet prvky populismu a neklidu s cílem vydobýt vedoucí postavení. Problém je v tom, že vedení svoji organizátorskou, řídicí úlohu už dávno neplní, nemluví ani o vlivu na ideové směřování strany. Dnes to vypadá, že díky byrokratickému a autoritářskému vedení strana opouští myšlenky marxismu-leninismu a podléhá vlivu sociálnědemokratismu. Diskuse na to téma se nevede, ale potlačuje. Je mi líto, že jsme vinou této politiky ztratili podporu mladých komunistů, kteří se od nás distancují. Mnohdy to vypadá, že se strana a řada komunistů názorově konfrontace bojí a raději se jí vyhýbá.

Politika strany je zřetelně poznamenána smířlivectvím, oportunistem a téměř nulovou aktivní

mimoparlamentní činností. Příliš podléhá pasivitě a snaze o nekonfliktní politiku. Tím zákonitě ztrácí svůj komunistický charakter. Hrubou chybou, jak už jsem řekl, je dlouhodobé zanedbávání ideologické práce a výchovy členů. Taková politika nemůže být programem komunistické strany a její vedení na tom nese hlavní podíl viny. Proto jsem navrhol zvolit nové vedení strany, které by sjednocovalo komunisty ke společnému úsilí a naplnění programových cílů.

Do usnesení sjezdu jsem navrhl, aby návrh programových dokumentů IX. sjezdu KSCM nebyl schválen, ale aby byl vzat pouze na vědomí. Předsedovi a novému ÚV uložit – do příštího sjezdu dopracovat skutečně komunistický program, který bude jasně deklarovat naše cíle a bude základem pro získávání dalších sympatizantů a nových členů strany. Sjezd strany by se měl svolávat častěji, po dvou letech, i v menším složení, aby se projednávaly skutečně potřebné, aktuální a současné problémy. Jako další opatření jsem navrhl, aby se vytvořilo ideologické oddělení ÚV KSCM. Žádný zbytečný orgán, ale skutečné oddělení, které bude mít svoji funkci v analýze, ve vyhodnocování situace, v přijímání propagandistických a agitacních norem, a které bude také schopné řešit otázku vnitrostranického vzdělávání. Zadat úkol k vytvoření jednotné mládežnické organizace. Připravit pro jednání X. sjezdu návrh nových stanov strany a zajistit v něm všechny ty změny, ke kterým dnes ve stranické struktuře dochází a o kterých jsme tu dnes mluvili. Musím zdůraznit, že stejné názory vyjadřovali i další delegáti.

Jistě chápete, proč jsem hovořil o svém vystoupení v diskusi na IX. sjezdu KSCM v květnu 2016. Některé z připomínek byly sice realizovány, ale ty opravdu důležité dodnes ne. Jiné, byly řešeny jen jako, např. vytvoření ideologického oddělení, které už delší dobu neexistuje. K jeho likvidaci stačil pouhý rok. Sjezd nevyřešil celou řadu problémů, dnes už můžeme říci letitých a stále se prohlubujících.

Mezitím se konal X. sjezd KSCM, v dubnu 2018. Před ním jsme prohráli troje volby po sobě a tím v krajích i Poslanecké sněmovně nemáme ani polovinu dřívějších mandátů. Rada komunistů, včetně celých ZO a okresů, požadovala svolat mimořádný sjezd. Podle Stanov do dvou měsíců, ale i dříve. Přesto se konal až za půl roku. Bezprostředně po volbách to „vyřešila“ zpráva projednaná na jednání ÚV. Vlastní jednání sjezdu ozvláštnila návštěva prezidenta republiky, jehož projev mnoho

(Dokončení ze s. 1)

nemají zájem situaci změnit.

Jako také už tradičně na závěr si vzala slovo předsedkyně KV KSCM Praha Marta Semelová, jež shrnula některé problémy, přímo číšící i z jednání konference – stále stejný okruh lidí scházející se na PTPK, protichůdné názory v KSCM na vztah k Babišově vládě, k migraci, k SPD, nejednota ve volbách do Evropského parlamentu. Zdůraznila nezbytnost komunistického programu i jednání strany.

delegátů okouzli. Stačilo kromě kritiky minulosti ocenit pozitivna soudobé politiky strany, její slušnost a sebereflexi a tím dané její zakončení na politické demokratické scéně.

Nejsem jistě sám, kdo cítí, že je strana rozdělena a řada komunistů je znejistěna jejími postoji v reálné politice, chápání historie strany a v hlavně také v přístupech k myšlenkám marxismu-leninismu. To se projevilo i na jednání obou sjezdů. Jednodenní sjezd trpěl nedostatkem času na diskusi, nervozitou při hlasování a řadou organizačních nedostatků. A to i při volebním hlasování. Stručně řečeno potvrzeno – staré problémy neřešíme a nové narůstají. Zprávy o poklesu počtů členské základny, o jejím stárnutí jsou varující! A mladší generace se k nám nehrne!

Obávám se, že příprava na XI. sjezd probíhá stejně zmateně a neorganizovaně. Svědčí o tom průběh celostátní konference k organizačním a ekonomickým otázkám a její tristní výsledek. Dovolím si tvrdit, že ani vystupy z druhé konference, svolané k programu (bude se konat 8. června), nebudou schopné projednání na předsjezdových jednáních počínaje VČS ZO, přes okresní a krajské konference.

Kdy a jak předložíme účty především ÚV KSCM a volebnímu štábu za nový debakl ve volbách do EP? Jaké vyvodíme závěry? Nebo počkáme na příští volby, které nás vyřadí z volebních bojů definitivně?

Ano, přišel čas, kdy je nutné zásadně řešit všechny problémy, které se projevují v práci strany! XI. sjezd KSCM musí být výrazným mezníkem a bodem obratu od úpadku k rozvoji!

K tomu je nutné:

1. Provést nezbytné funkční změny ve vedení strany, odvolat ty, kdo nesplnili úkoly uložené IX. a X. sjezdem;

2. Dopracovat do konání VČS ZO a okresních a krajských konferencí materiály, které měly předložit obě konference podle usnesení sjezdu;

3. Zajistit, aby sjezdové materiály byly předány k projednání na stranickém jednání, aby se k nim mohli vyjádřit všichni komunisté;

Rozpaky nad 45. pražskou teoreticko-politickou konferencí

(Dokončení ze s. 1)

Konference odmítla přijmout výzvu na podporu Josefa Skály proti jeho kritice vznesené Vojtěchem Filipem. Vzhledem k tomu, že v závěru jednání už asi polovina účastníků nebyla přítomna, nebylo by ani důstojné jednat jinak. Především si však musíme uvědomit, že budoucnost revolučního hnutí netkví ve volbě mezi Filipem a Skálou, že ani tisíc výzev nepřiměje Filipa k odstoupení, a i kdyby ano, KSCM se tím k revoluční straně neposune ani o píď. Tak snadno to nejde.

Lukáš Vrobel

4. Otevřít širokou celostranickou diskusi k současnému stavu strany.

Mnoho z toho, co jsem vám chtěl říci na dnešní konferenci, chybí, ať už s ohledem na čas, ale především na složitost a šíři naznačených problémů. Chápu, že strana prochází vážnou krizí, ale také věřím, že síla myšlenek, která je zakončena v její vědecké teorii, dějinných zkušenostech a v lidech, kteří ji tvoří, je také schopnost najít správná východiska pro budoucnost! Nám starším už chybí síla, ale myšlení ještě neumřelo. Obracím se na vás, mladí soudruzi, a prosím, buďte shovívaví k našim chybám a neopakujte je! Budete mít i vlastní, ale to k práci a životu patří! Hlavně pracujte v jednotě a silně komunistické straně, neutíkejte, když se nedaří, neztrácejte víru, pracujte pro tu spravedlivou společnost, která je budoucností lidské společnosti – pro komunismus!

Jiří Bulka

ZA KOMUNISTICKÝ CHARAKTER STRANY

To, co se událo na V. sjezdu KSCM, jsme slyšeli v obsáhlém a kvalitně zpracovaném referátu s. Václava Čermáka. Levice, za kterou šla tenkrát většina příslušníků strany, fakticky již před sjezdem převzala vedení do svých rukou a V. sjezd tyto změny legalizoval a dovršil porážku pravice. Základem celého sjezdového jednání se stal marxisticko-leninský rozbor mezinárodní a vnitropolitické situace. Přesně to, co se nám nepodařilo na X. sjezdu KSCM. Klement Gottwald odsoudil tehdejší oportunistické přečehování pevnosti kapitalistické stabilizace a předpověděl nástup nové hospodářské krize. U nás se v současnosti také hovoří o hospodářské stabilitě, o poklesu nezaměstnanosti, o růstu mezd, platů a důchodů atd., atd. Jako bychom však neviděli, že další světová hospodářská krize je za dveřmi. Spojili jsme se s oligarchy, který nás často veřejně uložá a v podstatě se drží jen našimi hlasy v parlamentu. To není komunistická taktika, jak tvrdí vedení strany. Naopak,

(Pokračování na s. 3)

(Pokračování ze s. 2)

v jejím nesprávném chápání tkví ideové kořeny oportunistu. Neuvědomujeme si snad, že Česká republika jako součást evropského, imperialistického systému je sama imperialistickým státem? Ze fakticky spolupracujeme s buržoazií?

Odpor proti překonávání narůstajícího vlivu „nové“ české buržoazie a za skutečný komunistický charakter strany probíhá v KSČM od jejího vzniku. Ztráta dělnické třídy a ostatních, kteří podporovali komunistické a dělnické hnutí nejen u nás, zapříčinila stagnaci strany a její postupné umrtvování. **Novodobá buržoazie a nepřítel všeho levicového se nesmířili s naší existencí**, ve které vidí nebezpečí pro svou politickou a hospodářskou nadvládu. Využívají každé příležitosti, aby proti nám, pod různými záminkami, vedli ostré útoky. Nejen že pomlouvají a útočí, ale **posílají do strany své agenty, aby poškozovali stranu uvnitř**, jak v pevnosti organizace, tak v oblasti ideologie, kterou by se strana měla v třídním boji řídit.

To, co bylo v době V. sjezdu nemyslitelné, se stalo skutečností. **Stali jsme se štábem bez velení a bez armády.** Stali jsme se, i podle slov našich protivníků, „salónními“ komunisty, kteří jsou **neškodní a odsouzení k zapomenutí.** A přitom se polovina KSČM, hlasy delegátů na X. sjezdu KSČM, postavila proti její současné linii. Hlasitě vyjádřila nespokojenost se současným vedením strany, i s jeho politikou. Předseda ÚV KSČM Vojtěch Filip však rozhodl za výkonný výbor: „Vítěz přeci bere vše.“ A tak **jsme prohráli další, v pořadí již deváté volby.** Náš propad se zdá nezastavitelný. Budeme skutečně čekat na svůj konec se sklopenou hlavou? Stejně jako komunisté v Itálii, Francii a v dalších komunistických a dělnických stranách světa? Anebo se konečně postavíme čelem šosáctví, oportunismu, revizionismu a prospěchářství v naší komunistické straně. Závěry V. sjezdu KSČM hovoří jasně: **bolševizace strany je životní nutností, bez ní se strana stane bezvýznamným a zapomenutelným úsekem historie.**

Je to výzva nám všem, ale zejména pro marxisticky vzdělanou a naší myšlenku zapálenou mladou generaci.

Jiří Horák

K INSPIRUJÍCÍMU ODKAZU IX. SJEZDU KSČ DNEŠNÍM KOMUNISTŮM

Máme-li nalézt odkaz a inspiraci IX. sjezdu KSČ, nelze toho docílit bez pochopení a ocenění takových, ve vztahu k tomuto sjezdu předcházejících i následných zásadních historických, vnitropolitických i mezinárodně politických událostí a jejich souvislostí, které výrazněji vystupují ve „zřetězení“ podstatných příčin a účinků, nutností a zákonitostí a jsou s tímto sjezdem podstatným způsobem spjaté.

Jde zejména o uvědomění si a pozitivní zhodnocení toho, že **bez uskutečnění procesu bolševizace** po jejím V. sjezdu KSČ (1929), jenž vytýčil politickou linii strany pod heslem „Od oportunistické pasivity k bolševické aktivitě“, tedy linii potlačení, zbavení se oportunismu jako historicky zakořeněného sociáldemokratismu v jejich řadách, **by nebylo dosaženo onoho pevného spojení strany s pracujícími masami.** A to nejen v sociálních bojích za krize 30. let, ale i proti fašismu a okupaci naší země fašistickým Německem, v procesu úspěšné národní a demokratické revoluce, jejímž výsledkem bylo ustavení Národní fronty Čechů a Slováků a přijetí Košického vládního programu (březen a duben 1945), kdy jeho politickým jádrem bylo přebudování národní správy na bázi národních výborů, což představovalo zásadní mezník mezi starým předmnichovským Československem a novým lidově demokratickým státem.

Možnost svolání a zcela kvalitativně nové obsahové zaměření IX. sjezdu v kvalitativně nové historické situaci byla dále možno říci nutně a zákonitě determinována jak osvobozením Československa sovětskou armádou v roce 1945, tak vítězstvím KSČ v květnových volbách 1946, nemluvě o úspěšném odražení pokusu o kontrarevoluční puč v únorových dnech 1948.

Toto připomínám především proto, že jsem byl do roku 1990 28 let členem KSČ a pokud jde o KSČM, bude to na jaře příštího roku 30 let. Omlouvám se nyní, že jsem trochu osobní, ale jde mi o to, abych opět upozornil (po kolikáté již?) na to, že oněch 30 let svého

členství v KSČM, se chť nechť nacházím v jisté schizofrenní ideologické a politické situaci. **Jsem členem strany s komunistickým názvem, ovšem s nekomunistickou ideologií a politikou.** A to proto, že **došlo k naprostému odmítnutí marxismu-leninismu,** který byl dokonce označen za „mytologii“, přý ideologii za socialismu vládnoucí „nové třídy“ řídicího stranického a státního aparátu.

Jen se tím potvrzuje, že **KSČM na KSČ navázala fakticky jen formálně právně, převzetím jejího zbylého majetku** (a o to zřejmě především šlo!) **a členské základny,** kdy se až schematicky, nedialekticky, tedy povrchně, paušálně, šmahem - neseřízně distancovala od její (KSČ) ideologie a politiky.

Tak ne náhodou bylo nejednou zdůrazňováno, že KSČM, cituji: „vznikla v březnu 1990 v procesu radikálního rozchodu naší společnosti s totalitou a mocenským monopolem jedné strany“, kdy „uznává demokracii a odmítá jakoukoliv diktaturu... Znovu potvrzuje svůj již dříve vyhlášený rozchod s diktaturou proletariátu jako se systémem poplatným ideologii minulého století a nevhodným pro vyspělou civilizovanou společnost.“ (*Program KSČM, Dokumenty I. sjezdu, Olomouc 13. - 14. 10. 1990, s. 16*)

Ano, **KSČM vznikla na základě distancování se od toho všeho, na co měl zásadní vliv právě IX. sjezd KSČ,** který systematicky rozpracoval generální linii budování - dle této strany - však „stalinistického“, „ne marxistického“ (neboť přý Marxovým ideálům vzdáleného), „byrokratického socialismu“. Takovýto socialismus byl - slovy M. Ransdorfa s jeho jistým despektem k leninismu (ten považoval jen za jednu z možných interpretací marxismu v podmínkách zaostalého Ruska) a hluboce zakořeněným antisovětským - produktem „kremelské uzurpace“. Tedy bezprávným násilným uchvacemím, „znásilněním“ komunistického hnutí a tím i KSČ. A to v podobě vnucené aplikace tzv. sovětského modelu, přý při ignorování jiných, specifických cest k socialismu, opomíjení národních zvláštností a zájmů. (*Viz Hlavní referát na mezinárodní konferenci u příležitosti 10. výročí založení KSČM, 27. května 2000*)

Podle M. Ransdorfa bylo hlavním problémem „to, že KSČ pod tlakem

Moskvy opustila svůj volební program z roku 1946, jakýsi pakt s československými občany. Sovětský systém se prosazoval více a více ... Brzy se stal obětí asimilace k sovětskému vzoru i systém SPH, systém podnikového hospodářství, kde i státní podniky vystupovaly jako tržní jednotky ... Změnil se i charakter komunistické strany. Strana byla fakticky postátněna. Za těchto okolností i to, čeho bylo dosaženo (a nebylo toho málo!) mělo hořkou pachut' opuštění programu a stylu politiky, kde KSČ dovedl k vítězství. Pocit hrdosti ... vystřídalo pro mnohé tušení, že revoluce byla těm, kteří jí pomáhali k životu, ukradena. Protože instituce začaly pohlcovat samu myšlenku a oddělovat ji od zájmů těch, kteří ji vyzdvihli.“ (*Ransdorf, M.: Ukradená revoluce, Devadesátiletá cesta, Futura 2011, s. 93-94*)

Proto se **M. Ransdorf jednoznačně a aktivně** v rámci občanského fóra komunistů (nazvaného Demokratické fórum komunistů, v jehož vedení hrál významnou úlohu!) **postavil na stranu kontrarevoluce, politického převratu.** Považoval jej totiž, tak jako mnozí jiní v novém vedení strany po mimořádném sjezdu KSČ v prosinci 1989, za opravdovou revoluci. Chtěl tedy „ukradenou revoluci“ z let 1946 až 1948 navrátit těm, kterým přý byla ukradena a chtěl nechtěl tak pomohl obnovit kapitalismus!

Pokud jde ještě o otázku bolševizace, února 1948 a IX. sjezdu KSČ, který reálným programem nastartoval proces budování socialismu u nás, pak jsou tyto dominantní historické události negativisticky hodnoceny např. v dokumentech Federace KSČM a SDL-KSS z roku 1990. Cituji: „Od poloviny dvacátých let se však pod přímým tlakem vedoucích orgánů Kominterny postupně stále více prosazovala v praxi komunistických stran i KSČ tzv. bolševizace, která nebyla tvůrčím uplatněním sovětských zkušeností, ale pouze vynuceným kopírováním stalinových metod řízení a činnosti strany ... od roku 1926 stále častější Stalinovy zásahy do činnosti Kominterny negativně ovlivnily celý další vývoj mezinárodního komunistického hnutí. K ní patřila i teorie o možnosti vybudovat socialismus v jedné zemi ... z níž nutně musel vyplynout závěr,

že jednotlivé sekce Kominterny musejí bezvýhradně přejímat sovětský model. Bolševizace, přesnější řečeno stalinizace KSČ, se pak plně projevila na V. sjezdu v roce 1929 ...“ (*Pisemná zpráva ÚV KSČS pro 18. sjezd KSČS; viz Dokumenty 18. sjezdu KSČS, Praha 3. - 4. 11. 1990, s. 15*) KSČ tak přý „začala rychle ztrácet možnost prosadit jakoukoli vlastní cestu k socialismu a mnozí komunisté, nechápající podstatu stalinismu, ho automaticky a bezlepně přejímali a pokládali za jedinou možnou podobu socialismu... strana v únoru 1948 tedy získala rozhodující politickou moc. Ale tím, že odmítla pluralitní demokratický politický systém ... se nedokázala vzeprít prosazení sovětského modelu společnosti jako jediného možného, vlastně položila základy své budoucí porážky.“ (*Tamtéž, s. 16-17*)

K základním inspiracím vskutku historického IX. sjezdu KSČ, sjezdu vítězů nad kontrarevoluční reakcí, jenž vytýčil reálnou generální linii budování socialismu u nás, patří podle mne především:

1. **Nezbytnost existence politické strany námezdně pracujících,** dělnické třídy a jejich spojenců. Ne však jakékoli „levicové“ nebo „moderní levicové strany“, ale strany vskutku revoluční, leninského typu - komunistické strany.

2. **Strany, která se řídí marxismem-leninismem,** uceleným, vědecky zdůvodněným systémem filozofických (dialektický materialismus a dialekticko-materialistické pojetí dějin), ekonomických (politická ekonomie kapitalismu a socialismu), sociálně politických (vědecký komunismus) názorů, jenž tvoří dialektickou jednotu teorie a metody poznání a revoluční přeměny skutečnosti, soudobé společnosti. Je teorií a metodou, která obsahuje nejhlubší, ucelenou analýzu a kritiku kapitalistické společnosti, tedy objektivně i subjektivně vyjadřuje, obhájuje a prosazuje zájmy a potřeby novodobého proletariátu, dělnické třídy a ostatních námezdně pracujících.

Ano, byl a je to marxismus-leninismus, jenž v revolučních přeměnách umožnil pochopit a zvládnout dialektiku obecného a zvláštního, mezinárodního, internacionálního a národního, ekonomiky a politiky, revoluce

(Pokračování na s. 4)

Chudá Praha a Dýmová hora – zajímavé výstavy v Muzeu hl. m. Prahy

Nebývá zvykem, aby se současně muzejní expozice zabývaly tématem chudoby. Výjimkou se po dlouhé době přehlížení této problematiky staly dvě souběžné výstavy v Muzeu hlavního města Prahy, nazvané „Chudá Praha“ (17. 4. – 25. 8. 2019) a „Dýmová hora“ (17. 4. – 30. 12. 2019). První z nich se zaměřuje na **chudobu v Praze a pokusy o její řešení v letech 1781-1948,** tedy od josefínských reformů do vítězství socialismu, nicméně hlavní pozornost je věnována období, ze kterého jsou dochovány fotografické materiály, tedy především od konce 19. století dále, s přesahem až do 60. let, kdy byly poslední nouzové kolonie v Praze demolovány nebo přeměňovány na rekreační objekty a obyvatelstvu byly poskytovány hodnotné nové byty. Ze **fenoménu nouzových kolonií nikdy úplně nezankl a po roce 1989 propukl k novému bídnému životu,** o tom svědčí kromě osobních zkušeností obyvatel a návštěvníků Prahy i druhá z uvedených výstav.

„**Chudoba k městu patřila a patří,**“ uvádí anotace výstavy „Chudá Praha“. Jistě, patřila a patří, ale **v období budování socialismu byla ve své zdrcující většině odstraněna. Žebráci a bezdomovci**

prakticky vymizeli, nikdo nebyl nucen žebrať nebo přebývat pod mostem a jako pozůstatek starého světa zůstaly jen jednotlivé zkrachovalé existence, osoby práce se štítící apod., jež by s důslednou socialistickou výchovou postupně zmizely, kdyby nedošlo k obnově kapitalismu po pouhých čtyřech dekádách náročného úsilí o nový, lepší svět.

Je poučné prohlédnout si na fotografických, obrazech a dalších dobových materiálech, **jak bídne žila pražská chudina až do prvních let budování socialismu,** jak vypadaly nouzové kolonie z vyřazených vagonů a bizarních bud stlučených z odpadu, jak přespávali chudáci v cihelnách a přehrabovali skládky, jak probíhala exekuční vystěhování dlužníků na ulici, policejní perzekuce žebráků, jak žily celé rodiny v jeskyních. **Vystavená dokumentace rozbíjí obraz o „první republice“ jako zemi blahobytu a elegance,** jak je prezentována v posledních 30 letech.

Výstava není a ze své podstaty ani nemůže být zaměřena vložení antikomunisticky, přiznává i **likvidaci bezdomovectví a žebroty po roce 1948** a nahrazení většiny nevyhovujících příbytků novostav-

bami, ale nezapomíná podotknout, že mapování dřívější chudoby přý bylo v „poúnorovém režimu“ zneužíváno k hanobení „první republiky“. Nemyslím si, že by bylo třeba předmnichovskou republiku v tomto ohledu jakkoli hanobit, dochované materiály mluvíly a dodnes mluví samy za sebe. Naopak se domnívám, že právě v období budování socialismu nebyly dostatečně využity a zejména **mladá generace, která už bídou kapitalismu nezažila, snadno propadala pod vlivem konzumního způsobu života a reakční propagandy představám, že kapitalismus byl, je a bude krásný a skvělý.**

Ze pozornost stojí i dokumenty **o pokusech o řešení sociální péče před rokem 1948.** Při pohledu na noclehárny s třípatrovými palandami se jistě nejednomu návštěvníkovi vybaví film Voskovce a Wericha „Hej rup!“ (1934), kde vidíme takový útulek v provozu včetně fasovaných pyžam a drbátek a tamtéž i příbytek z vagonu, kde každé kupé slouží jako bytová jednotka. Bez popisky by si ovšem neznalý návštěvník mohl také myslet, že se dívá na fotky z koncentračního tábora.

Ano, **po restauraci kapitalismu se téměř před třiceti lety začali do Prahy a celého Československa**

vracet žebráci, bezdomovci a chudinské chatrče, ale oproti velkoměstům, kde socialismus nikdy nebyl, přece jen dnes v Praze nenajdeme slumy a chudinské čtvrti, ve světě zcela běžné.

Problematice současného bezdomovectví se věnuje výstava „Dýmová hora“, svůj název odvozuje od lokality v blízkosti bývalého nákladového nádraží Praha – Žižkov, kde bezdomovci pátili kabely, aby z nich získali čistou měď k prodeji do sběren. Fotografie, mapy, film a znamenání vyprávění bezdomovců ukazují **zoufalý svět současné pražské chudiny, se kterou si dnešní režim nevadí rady** právě tak, jako kapitalismus éry Masaryka a Beneše. (Ironií osudu budiž skutečnost, že jeden z vypovídajících bezdomovců je nazýván „Lenin.“) Vidíme i devastaci hodnot vytvořených za socialismu, kdy opuštěné průmyslové či dopravní stavby té doby slouží k přespávání osob bez příštěří a jsou devastovány za účelem získání materiálu do sběru či na otop.

Ze pozornost stojí mapa s vyznačenými největšími bezdomovčími lokalitami v polistopadové Praze. Některé už byly zlikvidovány a nahrazeny luxusní moderní bytovou

výstavbou, která je však naprosto nedostupná i většině pracujících. Bezdomovci a chudina jsou proto jen vyháněni jinam. Ostatně, stačí se projet po Praze vlakem a podívat se kolem sebe...

Dodávám, že **obě výstavy se těší velké pozornosti.** Byl jsem se na ně podívat v sobotu odpoledne dva měsíce po otevření a bylo na nich tak plno, že nebylo možné si vše v klidu prohlédnout. A to přesto, že **pro zhlédnutí je nutné zakoupit vstupenku na všechny expozice muzea v ceně 150,- Kč.**

Nemohu v této souvislosti zakončit jinak než postesknutím, že **komunistické a dělnické hnutí se dobrovolně vzdalo mapování své minulosti,** kam by jistě patřily i výstavy o bídě chudiny za někdejšího i dnešního kapitalismu. Dnes politicky i finančně krachující KSČM by bývala mohla zlepšit svou prestiž i finanční situaci provozováním **vlastního muzea dějin revolučního hnutí,** výdobytků socialismu i utrpení v třídně antagonistické společnosti. Místo toho **věnovala Muzeum dělnického hnutí Národnímu muzeu v rukou antikomunistického státu.**

Leopold Vejr

(Dokončení ze s. 3)

a reformem, tedy i parlamentní a neparlamentní formy třídního boje, cesty k socialismu atd. To lze mj. vidět nejen v uskutečnění pokojné, parlamentní cesty k socialismu (Vítězný únor); náš politický systém byl systémem NF při existenci a působení více (pěti) politických stran, tedy byl reálně, socialisticky pluralitní, samozřejmě za avantgardní a posléze vedoucí úlohy KSČ; z hlediska základních článků politické moci a správy zde nešlo o sověty, ale o národní výbory za aktivní úlohy politických stran a společenských organizací NF (ROH, mládežnické organizace, svaz žen atd.).

Zdeněk Košťál

ZACHRÁNÍME UMÍRAJÍCÍ STRANU?

Neříkejte, že přeháním. V našem okrese máme 300 členů. Z nich je jen 38 mladších šedesáti let a z těch 38 je jen 8 těch, kteří jsou stranicky aktivní. Víme, jaká je situace v celé straně? Víme to?

Každá naše Pražská teoreticko-politická konference udělá krok dobrým směrem. Věřím, že i ta dnešní. Hodnotíme období dvacátých let minulého století, kdy ve straně narůstaly mnohé krizové jevy, o kterých tady bylo již hovořeno. Vnitřní rozpory měla i samotná Komunistická internacionála. Proces

tzv. bolševizace měl svoje problémy v internacionále i v KSČ. Nízká teoretická úroveň členů, byrokratické metody vedení, slabé řízení a slabý vliv na pracující. Tyto problémy pak řešil 5. sjezd KSČ, který zvolil nové vedení strany, které začalo naplňovat linii VI. kongresu KI *Od oportunistické pasivity k bolševické aktivitě*. O tom všem se tady dnes hovoří.

Dalším významným sjezdem byl IX. sjezd v květnu 1949. Nechci hodnotit, co se podařilo uskutečnit lépe a co hůře. Proč však nedovedeme takhle jasně oslovit občany dnes? Nemáme sice možnosti, které jsme měli v roce 1949, ale máme za sebou 98 let práce pro naši zem.

Já bych se rád věnoval odkazu V. sjezdu KSČ pro dnešek. Jsme strana umírající, a jaké možnosti máme pro resuscitaci, nebo je vše dobré? Určitě potřebujeme aktivitu a mnoho změn. V čem máme pozici horší, než měla strana v roce 1929?

- Společnost má dva pilíře: peníze a lež;

- Ztrácí se dnes morální hodnoty vlastenectví, čestnost, solidarita apod.;

- Neexistuje SSSR ani KI ani jiná společná akční platforma komunistických stran;

- Preferujeme v naší práci výsledky voleb, které se stále zhoršují;

- Existuje relativní spokojenost občanů s vývojem – viz výsledky

voleb;

- Opět je ve straně slabá teoretická výbava;

- Ve straně je velká nedůvěra ve vlastní orgány a nedůvěra je i mezi členy;

- Ve straně se nedostatečně diskutuje o činnosti a hledání nápravy;

- Převládá apatie k vývoji;

- Nepodařilo se odstranit zátěž lustracího zákona a zákona o protiprávnosti komunistického režimu;

- Velice těžko pak získáváme mladé členy – působí na ně zvrácená společnost a nejednoznačnost našich postojů.

Na Pražské teoreticko-politické konferenci „Karel Marx k dnešku“ jsem zdůraznil, že Marxův a Engelsův *Manifest komunistické strany* stál u zrodu komunistických stran a je stále programem světového komunistického hnutí. Řekl jsem, že musíme přiblížit Manifest dnešním generacím a skutečně jej uznávat jako náš základní program. Myšlenky Marxe vysvětlují, objasňují a provokují, volají po aktivitě. K té nedochází, mnozí také neradi slyší, že by měli něco dělat. Proč? Nemají naši víru.

Je mnoho otázek, na které je nutné dát odpověď. Dlouhodobý program komunistů musí na základní otázky reagovat a dávat základní obrisy. Potřebujeme to pro oslovení nových generací. Proto jsem vyzval, aby ti, kteří mají k uvedenému co říci, se

aktivně přihlásili na úsek odborného zájmu a ideologie KSČM. Řekl jsem, že bych rád v takové činnosti, podle svých možností, pomohl. Nebyla žádná reakce, a proto jsem v loňském roce sestavil dva dokumenty a rozeslal na všechny okresy. K oběma se vyjádřil jenom soudruh Karel Klimša. Takže je ve straně se současným stavem spokojenost?

Nezdávám se a stručně smysl obou dokumentů připomenu. První byl nazván *Provolání* a reagoval na řadu volebních neúspěchů. Hovořil o tom. Že obraz strany na veřejnosti je mdlý, nepřitažlivý, program rozvláčný. Strana se neobrací k mladým lidem. Chybí diskuse o problémech. Komunisté spolu velmi málo mluví a z naší práce číší pasivita a nezájem, není vzájemná komunikace a zpětná vazba. Nerozlišujeme mezi taktikou a strategií. To všechno umrtvuje činnost strany a musíme to změnit.

Druhý dokument má pracovní název *Manifest* a jeho smyslem bylo rehabilitovat komunismus. Předložit lidem jeho vizi a zahájit snahu o to, aby se tato vize stala základním trvalým programem našeho hnutí a základem víry v jeho prosazení. Chceme ukázat, že komunismus je humanismus. Je návodem na zachování lidské civilizace – ano, nejdě o nic menšího. Jde o maximálně rozumné, hospodárné a všestranné řešení problémů lidí i přírody. Komunismus je otevřený horizont

dějín. Je zde ukázáno na nejparazitnější lidskou činnost – tou je militarismus. Kapitál, když nemá řešení, vyvolá válku. Proto je likvidace zbrojení první podmínkou na cestě ke komunismu. Co chudoba a útlak, znásilňování práv lidí pomocí devastující ekonomické politiky, kterou nezajímá ani možnost života na Zemi – to snad nejsou kardinální otázky? Náš program by měl na tento manifest navázat konkrétním programem na určité období. Zcela konkrétní cíle by pak formuloval každý volební program.

Nejbližšími našimi cíli musí být zrušení lustracího zákona a poté zákona o protiprávnosti komunistického režimu. Nelze soudit režim, který neexistoval. Komunističtí poslanci musejí znát a nesmí se bát! Velmi důležité je i to, snažit se, aby naše republika vystoupila z vojenských struktur NATO. Nevíme snad, na co lépe použít peníze, dnes věnované do zbytečných zbrojních programů?

Věřím, že pustíme-li se do řešení těchto kroků a zahájíme resuscitaci strany, budeme lépe oslovovat mladé, kterým předložíme možnost naší víry. Nebo nemusíme dělat nic a v roce 2021 bude někdo vzpomínat, že tady před sto lety vznikla nějaká komunistická strana. Myslíte, že je moje vystoupení pesimistické? Ne, já chci burcovat, aby se nestalo, co jsem teď řekl.

Ladislav Urban

Nová kniha Miloše Jakeše „Příběh komunisty“

Nakladatelství „Česká citadela“ vydalo v letošním roce novou knihu rozhovorů RSDr. Pavla Pilného (*1942) s RSDr. Milošem Jakešem (*1922), nazvanou „Příběh komunisty“. Kniha stojí za pozornost, přestože Miloš Jakeš své vzpomínky zveřejnil v minulosti už vícekrát, např. v knize „Dva roky generálním tajemníkem“ (Regulus, Praha 1996). Snaha autora o obhajobu svých postojů aktivního politického života stranického funkcionáře v celém období let 1945–1989 je obdivuhodná. Nevzdal se jí ani za 30 let po kontrarevolučním převratu, který se snaží vrátit vývoj před rok 1945, ne-li před rok 1918. Srovnejme úsilí Miloše Jakeše v tomto směru s dalšími vedoucími představiteli ČSSR po roce 1990. Téměř všichni z nich se kamsi schovali a odmlčeli se. Většina jich už nikdy nevylezla.

Miloš Jakeš zůstal od konce roku 1989 řadovým penzistou bez ambicí na další politickou kariéru, není členem žádné politické strany ani organizace, ale zůstal bojovníkem za lepší svět a účastní se politické činnosti jako host jedné ze základních organizací KSČM v Praze, ačkoli byl před třiceti lety v rozporu se stanovami vyloučen z KSČ. Nesnížil

a nesnížil se k tomu, aby usiloval o členství v KSČM bez své politické rehabilitace. Vedení strany, vzešlé z kontrarevolučního převratu, však nikdy nenapadlo a nenapadne soudruhu Jakešovi členství ve straně obnovit. Skutečného komunistu ovšem nevytváří stranická knížka, dnes už vlastně jen kus papíru (knížky byly zrušeny).

Miloš Jakeš nekapituloval a rozhodně obhajuje své postoje z celého období svého života funkcionáře KSČ, zahrnujícího celé období národně demokratické a socialistické revoluce a budování socialismu 1945–1989. Nemáme mnoho příkladů přesvědčených komunistů, kteří strávili celé toto období ve významných funkcích a nezradili své přesvědčení ani v krizových letech 1968–1969, ani po roce 1989. Připouští si přitom i chyby, ke kterým v období budování socialismu došlo. Dokáže být i sebekritický. Na rozdíl od jiných nesvaluje problémy na ostatní a nepovažuje se za nepochopeného genia, obklopeného hlupáky, kariéristy a zrádci.

Otázky Miloši Jakešovi klade a svými názory mu sekunduje zkušený publicista Pavel Pilný, jeden

z tehdy mladších vedoucích funkcionářů KSČ, předlistopadový vedoucí tajemník Městského výboru KSČ Brno a člen Výboru pro řízení stranické práce v českých zemích. I on je jedním z těch, kteří nepřevrátili kabát, a proto má právo hovořit s Milošem Jakešem jako rovný s rovným a jeho komentáře rozhodně stojí za pozornost. Dodám však, že soudruh Jakeš byl a je ochoten diskutovat i se svými názorovými oponenty, jako málokdo z předlistopadového vedení. Před několika lety medializovaný rozhovor s Františkem „Čuňášem“ Stárkem přesvědčivě ukázal, která strana má navrch. Miloš Jakeš obhajoval své názory i před osobami snažícími se ho zesměšnit, například před tvůrci filmového dokumentu „Milda“, a domnívám se, že obstál se cí. Vykonal jistě větší službu naší věci než ti, kteří po převratu zalezli a deklarovali, že se s odpůrci bavit nebudou.

Není nutné souhlasit se všemi výroky Miloše Jakeše, uvedenými v jeho nové knize, aby si ho revolucionář mohl vážít. V některých postojích k vývoji po roce 1989 se mi zdá být autor přespříliš diplomatický. Nemá to ovšem jednoduché, když mu

každý odpůrce může vmést do tváře, že on přivedl socialismus v ČSSR ke krachu. Takové obvinění samozřejmě není spravedlivé, protože socialismus v té době podlehly kontrarevoluci ve všech evropských zemích, v celém SSSR a vážné škody utrpěl v celém světě, ať už v čele vládnoucích stran stáli mladí nebo staří funkcionáři a ať už byli radikálnější či liberálnější. Je laciné tvrdit, že schopnosti Miloše Jakeše na funkci generálního tajemníka nebyly dostatečné. Obstál snad lépe prezident Husák, obstáli lépe ambiciózní funkcionáři Adamec, Štěpán, Štrougal, Urbánek a další? Nikolivěk. V tragických dnech konce roku 1989 kapitulovali všichni.

Osobně si vždy budu vážít soudruhu Jakeše za to, že jako mladému komunistovi mi umožnil už před více než deseti lety osobní setkání a odpovědi na otázky, které mě zajímaly, a bavil se se mnou velmi přátelsky a otevřeně, ač je starší než všichni mí prarodiče. Následovalo několik dalších rozhovorů. Nedovedl jsem je však vést s takovým zasvěcením do situace jako Pavel Pilný, už proto, že jsem o dvě generace mladší než on, o tři generace mladší než soudruh Jakeš. Mimochodem, je to jen zásluhou

sociálních výtobytků ČSSR, jinak by se asi nové generace rodily a zdárně vyrůstaly po dvaceti letech těžko. Dnes se tak děje stěží po pětácti letech a velká část dětí trpí tragédií výchovy v rozvrácených rodinách...

Kniha „Příběh komunisty“ je ilustrována zajímavými fotografiemi, z nichž některé nebyly dosud veřejně známé. Za pozornost stojí také reprint dobových dokumentů. Z Jakešova vysvědčení vidíme, že byl vzorným žákem; ostatně po celý život zůstal velice inteligentním a schopným člověkem, kterého neprávem odpůrci diskreditovali za obyčejné přefeknutí v projevu spatra na Červeném Hrádku u Plzně v roce 1989, neurčenému široké veřejnosti. Ačkoli KSČ 80. let trpěla mnoha problémy, nepostavila si do svého čela ani v roce 1987 neschopného jedince, kariéristu ani zrádce.

Miloš Jakeš zůstává i ve svých 97 letech přesvědčeným komunistou, nepovyšuje se však nad ostatní a je otevřen dialogu nad minulostí, současností i budoucností socialismu. Doufám a věřím, že všichni antikomunisté puknou zlostí, až budeme zanedlouho se soudruhem Jakešem slavit jeho 100. narozeniny.

Lukáš Vrbel

PANORAMA

Velký švindl

Demonstraci proti premiéru Babišovi na pražské Letné koncem letošního června přirovnávali mnozí komentátoři včetně moderátorů přímého přenosu v ČT k Letenské pláni v listopadu 1989. Oprávněně? Přes určitou jevovou, formální podobnost – obratní manipulátoři stejné krevní skupiny zneužívající hesla o „demokracii“, „svobodě“, „občanské společnosti“ ap. – je třeba zdůraznit podstatný rozdíl. Letos nešlo o žádnou „revoluci“, ani „sametovou“, jak označili faktický kontrarevoluční převrat roku 1989, ale o mocenský boj různých skupin panujícího kapitalismu.

Strana komunistická nejen svým názvem, ale především marxistickým

obsahem, by se do takového konfliktu uvnitř protikladného systému nedala zatáhnout. KSČM dala, ale podpora vlády koalice oligarchy s krachující ČSSD může pro ni být sebevražednou. Věru, logický důsledek třiceti let oportunistu. I díky němu lze klamat statisícové davy stejnými pohádkami o vítězství „pravdy a lásky nad lží a nenávistí“.

Když jsem v přenosu z Letné opět několikrát slyšel oprášené „kecy“ Václava Havla, vybavila se mi píseň Vladimíra Vysockého, v češtině zpopularizovaná Jaromírem Nohavícou: „Dodnes kdejaký hlupák o pravdu se hádá, ničeho se v těch řečech nedoberš... Lež zatím ukradla bílého hřebce a štíhlé nohy ji odnesly pryč.“ Přes všechny manipulace se vznešenými pojmy nelze lid klamat do nekonečna. Marxisté jsou přesvědčení, že za kapitalismu pravda nikdy nemůže zvítězit!

Zachrání „služebníci lidu“ Ukrajinu?

Když Volodymyr Zelenskyj vyhrál s obrovskou převahou dubnové prezidentské volby na Ukrajině, přičítalo se to jednak jeho popularitě herce a komika, jehož proslavil televizní seriál „Sluha lidu“, v němž hrál středoškolského učitele, který je neočekávaně zvolen prezidentem po natočení videa kritizujícího rozbujelou korupci vládnoucí elity, jednak neoblibě jeho předchůdce „čokoládového magnáta“ Porošenka, jehož do čela země vynesl Majdan a za něhož dostala Ukrajina smutný primát nejchudší země Evropy. Rozpakům komentátorů nahrávala i skutečnost, že Zelenskyj oznámil kandidaturu na Silvestra. V červencových parlamentních volbách s obdobnou převahou zvítězila letos prezidentem založená strana pojmenovaná po úspěšném

seriálu a získala ve sněmovně absolutní většinu. Poprvé za téměř tři desetiletí „nezávislé“ Ukrajiny ovládne ukrajinský parlament jediná politická formace.

Strany Petra Porošenka i Julije Tymošenkovej prolezly s odřenými ušima s marginálním počtem křesel, mezi naprostými propadlíky se ocitla i pilotka Savčenkova známá díky mediálnímu kampaním při jejich hladovkách v ruském i ukrajinském vězení, když ve svém „přifrontovém“ obvodu získala celých 8 hlasů. Drtivá většina nově zvolených poslanců nemá žádné politické zkušenosti. Pár dní po volbách je vedení strany sezvalo do luxusního hotelu v západoukrajinské obci Truskavec k rychlokurzu, aby získali alespoň základní informace o fungování ukrajinského politického systému a práci ve sněmovně.

Ukrajinský novinář Maxim Eristavi v rozhovoru pro Seznam

bloger připomněl, že zatím příliš nevíme, jakým je vlastně Zelenskyj politikem, natož jaká bude jeho nová strana. Tereza Spencerová v rozhovoru pro Parlamentní listy 25. 7. uvedla: „Možná lze opravdu mluvit o tom, že voliči na Ukrajině porazili už druhou barevnou revoluci. Na druhou stranu pořád platí, že politickou situaci na Ukrajině dál diktují a kontrolují Spojené státy, takže budoucí vývoj bude záviset na tom, jaké povely přijdou z Washingtonu.“

Další kolo frašky zvané „britská demokracie“

Ohromujícím počtem dvou desetin procenta voličů byl zvolen premiérem Spojeného království Boris Johnson, a to většinou ze 160 tisíc členů vládnoucí Konzerva-

(Pokračování na s. 5)

(Dokončení ze s. 4)

tví strany. Po opakovaných porážkách Mayové v Dolní sněmovně a nepřijetí jí vyjednané dohody s EU většina britských poslanců tvrdšíjše odmítá předčasné volby a upřednostnila tento vskutku „demokratický“ postup.

Z průzkumu veřejného mínění krátce po nástupu nového premiéra do funkce vyplývá, že 47 % Britů je „zklamáno“ či „zděšeno“. 70 % britských občanů soudí, že pro Johnsona je daleko důležitější jeho osobní kariéra než britský národní zájem. Mnoho britských voličů má

pochybnosti, zda je vůbec kompetentní, a 59 % Britů uvedlo, že by si od něho nekoupili ani ojetý automobil. O to větší sympatie nový britský premiér získal u amerického prezidenta.

I někteří konzervativní poslanci byli překvapeni, jak brutálně Boris Johnson po převzetí funkce premiéra vyhodil většinu členů vlády. Ta se nyní skládá takřka výhradně z aktivistů brexitové kampaně před referendem v roce 2016. List Guardian vyšel s titulkem „Krutý Johnson se mstí“. Daniel Veselý v Britských listech 25. 7. uvedl: „Britským premiérem se stal

trumpovský klon. Johnson je sice děsivým politickým zjevem, jenže na rozdíl od Corbyna jde na ruku finančnímu a energetickému průmyslu a vystupuje proti odborům. Mocní a bohatí mohou tedy dál klidně spát.“

Ondřej Houska v Hospodářských novinách tentýž den pod titulkem „Nový britský premiér Johnson stojí a padá s brexitem“ mj. píše: „Johnson zopakoval svůj slib, že Británie vystoupí z EU 31. října »děj se co děj«. Část Johnsonovy Konzervativní strany ale brexit bez dohody riskovat nechce. Není tak jasné, jestli se premiérovi jeho záměry podaří

prosadit. Podle pozorovatelů je nyní země v nehlubší politické krizi od druhé světové války.“

Včerejší Johnsonova cesta do Skotska naznačuje další prohlubování této krize. Setkal se tam se skotskou první ministryní Sturgeonovou a šéfkou skotských konzervativců Davidsonovou, které odmítají brexit bez dohody. „Skotský lid nehlasoval pro vládu toryů, nehlasoval pro nového premiéra, nehlasoval pro brexit a zcela jistě nehlasoval pro katastrofický brexit bez dohody, který nyní plánuje Boris Johnson,“ řekla Nicola Sturgeonová a v souvislosti s možností neřízeného odchodu z EU

stále hlasitěji hovoří o novém referendu o nezávislosti Skotska. Místní server Edinburgh News informoval o davu asi dvou set protestujících Skotů, kvůli kterým Johnson, řadu let známý antiskotskými výroky, „vyklouzl“ z rezidence skotské první ministryně zadním vchodem.

Týdeník Euro 22. 7. předpověděl: „Kombinace Borise Johnsona v čele vlády, brexit a skotský nacionalismus mohou vést k tomu, že bude prostořeký politik posledním premiérem Velké Británie.“

Ilja Jihlavský
30. 7. 2019

Co je to za komunistickou stranu?

V době, kdy si připomínáme události let 1968-69, si musíme se stále větší naléhavostí položit otázku, která je uvedena v titulku. Co je to za stranu, která se stydí za komunistický symbol strany - rudou hvězdu. Místo něho, v souladu se svou dlouholetou oportunistickou politikou si zvolila nic neříkající symbol, v podobě třešniček. Navíc se řada jejích představitelů, otevřeně či skrytě hlásí k odkazu tzv. pražského jara, i když je dnes naprosto zřejmé, že politika tehdejších vůdců přivedla stranu i socialistický stát na pokraj propasti.

Léta 1968-1969 jsem velmi intenzivně prožíval. Situace ve straně i společnosti totiž silně připomínala rok 1956, kdy došlo ke kontrarevoluci v Maďarsku. Proto jsem jako člen stranického výboru považoval za svou povinnost na toto nebezpečí upozornit. Na nástěnce jsem dal fotografie zachycující zběsilé vraždění policistů, vojáků, příslušníků Státní bezpečnosti i stranických funkcionářů v Budapešti. Potěšilo mne, že řada soudruhů při pohledu na tyto snímky se mnou sdílela stejné obavy.

Potom, co se do čela strany vyhoupl Dubček, spolu se svými kumpány, dostávaly tyto obavy konkrétní podobu. V průběhu plíživé kontrarevoluce se ukázalo, že její průvodní jevy jsou stejné jako kdysi v Maďarsku. Stejně požadavky, stejný průběh, ale tentokrát se poučené kontrarevoluční síly neodvážily rozpoutat pouliční teror. Příliš dobře si totiž uvědomovaly, že krvavé události v Maďarsku vyvolaly všeobecný negativní ohlas.

V Haló novinách se občas objevují materiály nostalgicky vzpomínající na „dějinný pokus“, který prý málem uchvátil celý svět. A aby se jejich tvůrci příliš neumazali, občas se kryjí názory lidí, kteří s komunistickou stranou nemají nic společného. Jen tak se v nich mohl 21. srpna 2018 objevit článek s titulkem: „Dubček, nebyl zbabělcem, ale hrdinou“, jehož autorkou byla německá historička Schattenbergová.

Není těžké na vývoji situace v roce 1968 ukázat, jak rychle se

strana i celá společnost blížila nikoliv k historické přeměně socialismu, ale naopak k jeho konci. Tehdy, stejně jako dnes se používaly špinavé metody spočívající v organizování různých protestů, výhrůzek, vymývání mozků prostřednictvím sdělovacích prostředků a v krajních případech i drastičtějším metodami. Vzpomeňme třeba na případ „mrtvého studenta“ při gorbáčovském převratu v Československu, nebo podezřelé odrovnání Ficovy vlády v souvislosti s vraždou novináře, či náhlým nalezením kompromitujících materiálů na politiku jako se to stalo nedávno v Rakousku, nebo fyzickým napadáním politických odpůrců v Německé spolkové republice. Mnohé jevy už začínají připomínat někdejší nástup fašismu v Itálii a Německu.

Od ledna do srpna roku 1968 se ukázala obrovská síla sdělovacích prostředků. Počínajíc podporou lednového pléna KSČ až po zpravodajství o různých akcích, typu Hyde Parku. Ostatně podobné vymývání mozků díky České televizi, rozhlasu a naprosté většině tiskovin začínáme i dnes. Tím se potvrzuje, že ovládnutí médií zaručuje maximální úspěch. Případně podcenění této zkušenosti nutně vede k porážce a to i tehdy, kdy má režim mocenské prostředky v ruce. Však se o tom pamětníci srpnových událostí roku 1968 přesvědčili na vlastní kůži. Nefungovalo vůbec nic. Vláda, strana, armáda, ani bezpečnostní orgány. Z děr vylezla pakáž, která se těšila na znovuzískání majetky, působily různé organizace, které už ani neskrývaly své skutečné úmysly. Bylo zřejmé, že přichází odvěta za porážku buržoazie v únoru 1948.

Při zpětném pohledu, působí až směšně tehdejší farizejské ujišťování „obrozených“ politiků o vytvoření „demokratického socialismu s lidskou tváří“. Ještě směšněji působila náhlá náklonnost politiků západních zemí k tehdejšímu vedení KSČ. A nej-směšnější na celé věci bylo přesevěřené strýčků „Pražského jara“ o tom, že jsme pupkem světa a celý svět žasne, nad tím, co se v Českoslo-

vensku odehrává...

Rozdělení světa tehdy zcela jasně odráželo zájmy velmocí. Proto také došlo ke vstupu vojsk Varšavské smlouvy do Československa. Západ si pochopitelně uvědomoval, že pokus o změnu socialistického systému nemá v dané situaci naději na úspěch. Proto se speciální služby zaměřily na situaci, která nastane po vojenském zásahu vojsk Varšavské smlouvy. Ve spolupráci s vnitřním nepřitelem připravily řadu opatření, jakým třeba bylo technické opojení vysílání Svobodné Evropy do běžného rozhlasového vysílání, či příprava ilegálních pracovišť pro sdělovací prostředky.

A protože se v Československu nenašel žádný János Kádár, dopadlo všechno tak, jak dopadlo. Návist vůči Sovětskému svazu se tehdy stala nejen běžnou normou, ale mezi mladými lidmi dokonce módní záležitostí. Tento stav nadále trvá a je důkladně přizívován všemi médii, zejména „veřejnoprávní“ Českou televizí. Novodobá buržoazie vládla železnou rukou, bezostyšně kradla a v podstatě si dělala, co chtěla. Její politika reprezentována stranami ODS a TOP 09 byla nejen protilidová, ale dokonce ohrožovala budoucnost státu.

Největším paradoxem doby se stala skutečnost, že místo aby se do kritiky kapitalistického režimu a boje za práva lidí zapojila především KČM, převzali její úlohu někteří příslušníci vládnoucí třídy. Tedy lidé, kteří tv z hledem k svému postavení vůbec nepotřebují. Musíme konstatovat smutný fakt, že tam kde pracující obhajovali své zájmy, se nikdo z představitelů strany neobjevil. Zato řada salónních komunistů vystupovala v televizních debatách, kde jim nic nehrozilo.

Shrňme-li tedy fakta, je jasné, proč KSČM neustále prohrává volby. Pokud nedojde k výměně vedení, k analýze současného stavu a vytýčení skutečně komunistického programu, strana časem zajde na úbyt.

Jan Souček

O nových formách práce KSRF v boji za moc pracujících

Zpráva předsedy KS Ruské federace Gennadije Zjuganova na VIII. plenárním zasedání ÚV 22. 6. 2019

Vážení soudruzi!

Jak naši přívrženci, tak i naši nepřátelé uznávají, že se KSRF udržela jako vedoucí opoziční síla ve státě, jako tvůrčí strana lidu. Překonali jsme kruté zkoušky, udrželi si autoritu a zvýšili svůj vliv. Společnosti jsme předložili ověřený program vyvedení země z krize, program socialistické obrody Ruska. Naše přístupy získaly podporu expertů z vědeckých i podnikatelských kruhů i milionů našich občanů.

Nastupuje období průzkumu, jak naše úsilí dovoluje prosazovat ideje strany v lidových masách, jak upevňuje postavení vlasteneckých sil a otevírá nové obzory boje o politickou moc pracujících.

Degradace jako národní katastrofa

Od okamžiku vítězství kontrarevoluce prošlo Rusko již třemi etapami sociálně ekonomické krize. Slibili nám trzně demokratický ráj, místo toho jsme prošli několika kruhy pekla. Země nyní stojí před novými problémy. Zaoceánští „partneři“ uvalují na Rusko sankce a utahují finanční smyčku. Dochází ke zvyšování počtu vojenských základů u našich hranic. Dochází ke zvyšování politického a diplomatického tlaku. USA vystupují ze „Smlouvy o raketách středního a malého dosahu“ a jsou připraveny vystoupit i ze smlouvy START III. Zlikvidovat tak celý systém bezpečnosti. Tento systém vznikl

50 let.

Globalisté se nespolehají na sankce náhodou. Barack Obama si mnul ruce, říká: „Ruská ekonomika je roztrhána na kousky.“ Zcela chápal, že **naši zemi přeměnili v ropovod, plynovod, lom a zdroj dříví pro velmoci.** Tím, že se Rusko stalo odbytištěm zboží pro Západ, vytváříme nyní jeho blahobyt a likvidujeme vlastní produkci a zdroje. Jezdíme v cizích automobilech, používáme cizí mobilní telefony, nosíme dovezené oděvy, jíme cizí maso, léčíme se cizími léky a pijeme i cizí vodu. **Země importuje třetinu potravin,** šroubky, hřebíky, elektrické čajníky, pračky, nehovoře o složitých mechanismech. Již na březnovém plénu ÚV jsme poukázali

Záměrné matení pojmů?

Jedná se o pojem „občanská společnost“. Dnes velmi frekventovaný. Kdysi M. Ransdorf prohlásil, že jeho ideálem je občanská společnost. **Ostře prý kontrastující s „totalitářem“ nebo chcete-li s „etatistickou společností“ zbožňující stát,** mocenské zásahy jeho představitelů ignorující zájmy a potřeby individua. Petr Uhl, bývalý funkcionář trockistické IV. Internacionály, která se vydává za obhájce „autentického marxismu“ (pochopitelně proti „stalinismu“), v Naši pravdě, příloze Haló novin z 11. 7. 2011, vynesl občanskou společnost do nebes. Už i dnešní Rusko, připouští, možno považovat za občanskou společnost. Vylučuje z ní ovšem kategoricky Lukašenkovo Bělorusko. A ztotožňuje ji s „právním státem“. Kde není, panuje vlastně nezákonnost a bezpráví.

Ale kdo jen nahlédne do díla K. Marxe a B. Engelse, zjistí, že zakladatelé vědeckého socialismu chápali občanskou společnost zcela jinak. A už rozhodně v ní neviděli žádný ideál – už proto, že individuum, především soukromého vlastníka, který vykořisťuje námezdně pracující, staví nad celek,

na to, že všechny druhy ruské bezpečnosti jsou narušeny. Privatizace vykonala svou černou práci. Západní kapitál ovládl strategická odvětví ekonomiky. **Cizí vlastníci ovládají 65 % ruského majetku.** Zdroje niklu, mědi, platiny, palladia a další již nejsou v ruských rukou. Nyní příšlo Rusko i o průmysl výroby hliníku. Pokoušeli se nás odstrašit soudy za protesty proti tomuto hanebnému rozkrádání!

Abychom získali opět nezávislost, musíme v nejbližší době obnovit průmyslovou výrobu a zemědělství, vytvořit účinný finanční systém, postarat se o každého občana, zejména o ženy, děti a staré lidi. Obnovovat stát je možné pouze na soudobé technologické bázi. Mezitím průmyslová výroba snižuje objem své, již tak nízké produkce. Zemědělci jsou odsouzeni k vlastnímu přežívání.

Ve špatné situaci jsou tak zvané „děti války“, lidé, kterým se nedostalo vzdělání. Mládeží režim uzavřel všechny cesty k normálnímu životu. Zosmdesáti pěti regionů je soběstačných pouze osm. Polovina země byla vržena do chudoby. Občané jsou nuceni, aby si brali úvěry. Zejména letos se jejich počet zvyšuje.

Výrobní a sociální infrastruktura je likvidována jako dříve. Jsou zavírány domy kultury, nemocnice a zdravotnická zařízení. Pokračuje likvidace vědeckých škol a unikátního systému školství. A kolik stojí výsměšná praxe složení „jednotné státní maturity“, která probíhá jako speciální operace? V porovnání s ní jsou vezeňské řády humannější. To všechno nelze svalit na „dočasné zdržení reforem“.

Taková je daň za barbarskou politiku oligarchů a kompradorské buržoazie. Krize je jejich dílem.

nad společnost jako takovou. **Občanská společnost je pro ně společností buržoazní** (bürgerliche Gesellschaft), která se zrodila v Evropě v 16. století. Tedy společnost, jak se Marx i Engels nejednou vyjádřili, „moderního otroctví“.

Deklarovaná lidská práva ještě zdaleka nezaručují sociální rovnost. Ta se může zrodit jen na základě revolučních převratů v důsledku odstranění tříd v budoucí komunistické společnosti.

Ale jak je zřejmé, **žijeme v době, kdy se všechno převrací naruby.** Černé se vydává za bílé a bílé za černé. Zálečná a nebezpečná hra na demokracii, provázená žvaněním o „lidských právech“ a „právním státem“, který už fakticky přestává být státem, sprostou kamufláží nejhrubších zločinů, jichž se v úsilí o ovládnutí světa dopouští současný kapitalismus à la „americký imperialismus“. Nestáčí hlásit se k Marxovi. **Stoupenci skutečné levice vycházejí z revoluční teorie K. Marxe v praxi, v politickém boji, který nelze redukovat na hašteření v parlamentu.**

LZ

Zdálo by se, že Rusko má výjimečnou sovětskou zkušenost. Mimořádnou pozornost si zaslouhují vymoženosti ČLR. Ale vládnoucí kruhy ignorují jedno i druhé. Na SSSR připadal 22 % podíl ve světové ekonomice. To odpovídá současnému podílu USA s 24 % a ČLR s 20 %. V roce 2015 se snížil podíl ruského HDP na světové ekonomice na 5 %. Nyní činí pouze 1,7 %. Při tom i tuto ubohou úroveň zajišťuje ze 60 % spekulativní kapitál. Reálný sektor zajišťuje pouze 14 %. Při tom jde o celou průmyslovou produkci, včetně těžby surovin.

Nám je to jasné: v rámci takového přístupu vlády není stabilní rozvoj možný. **Všechny systémy životního zabezpečení v Rusku degradují.** Opatření k záchraně nejsou přijímána. Otevřeně jsou likvidovány lidové podniky – hrdost Ruska. Situaci, kterou vytvořili kolem komunistického kandidáta na prezidenta L. N. Grudinina, nelze nazvat jinak než barbarstvím, cynismem, ponížením celého Ruska. Bez pardonu se útočí na úspěšné komunistické gubernátory. Při tom S. G. Levčenko dosahuje vynikajících úspěchů v sociálně ekonomickém rozvoji Irkutské oblasti. Situace vyžaduje rozhodné změny. KSRF předkládá reálné způsoby překonání krize. Jejich účinnost prokázala vláda s premiérem Primakovem, která zachránila na konci devadesátých let Rusko před úplným krachem. **V posledních letech jsme my, komunisté, prosadili celou řadu rozhodujících opatření v oblasti průmyslu, zemědělství, vědy i v sociální sféře.** Vláda byla donucena s nimi souhlasit, při tom zamlčela naše autorství. Udělala to ale tak, aby nesáhla na současný směr vývoje, vedoucí do propasti. Ale

(Pokračování na s. 6)

(Pokračování ze s. 5)

i tyto ústupky vlády potvrdily aktuálnost návrhů vlasteneckých sil a našeho programu.

Myslit, pracovat, vítězit

Dnes posuzujeme otázku, která by měla vyzbrojit stranu novým přístupem k upevnění jejího postavení ve společnosti, rozšířit arsenal prostředků a metod boje o politickou moc. Komunisté vždy uměli řešit nejsložitější problémy, postupovat k cíli a vítězit. KSRF prokázala, že vystupuje jako nosič nejlepších historických zkušeností. Proto má nejen právo na vítězství. Dnes je to naše povinnost, náš závazek ke straně, k lidu a k dějinám. Je to oblast naší přímé odpovědnosti!

Je pravdou, že strana je připravena k uzavírání rozsáhlých koalic. **Usilovně sjednocujeme síly odporu do „Lidové fronty“.** Ale v současnosti je vítězství Ruska dáno pouze vítězstvím KSRF. V současnosti vznikla situace, že v Rusku neexistuje jiná politická síla, která by byla schopna realizovat projekt záchranu a renesance vlasti. To uznali všichni vlastenci, kteří usilují o dosažení sociální spravedlnosti.

Vložili jsme společně mnohé do posílení autority komunistické strany. Nesmíme nyní ustoupit od odpovědnosti. Ruský lid poskytl světu příliš mnoho, aby nyní povolil nepřátelům lidstva zvítězit.

Princípem naší společné práce je: „Myslit, abychom mohli pracovat. Pracovat, abychom mohli vítězit. Vítězit, abychom mohli vytvářet a tvořit dobro, dosahovat pravdy a spravedlnosti. Přemýšlet a pracovat jde nejlépe ve společnosti.“ Proto dnes realizujeme tuto celostraníckou radu v mimořádně složitém a odpovědném období pro celé Rusko.

Abychom mohli jednoznačně zvítězit, nemůžeme pouze vyjadřovat zájem absolutní lidové většiny. Potřebujeme akční podporu lidu. Výsledky naší práce budou přímo závislé na přesnosti a přesvědčivosti našich argumentů. Dokázat svou pravdu můžeš pouze tehdy, jestliže znáš dějiny. O tom **presvědčujeme naše mladé komunisty v každém běhu „Centra politických studií“.** Počet absolventů této hlavní stranické školy již nyní přesahuje tisícovku. Každý absolvent znatelně roste z hlediska ideově politických vztahů. Tato důležitá činnost strany bude pokračovat pod vedením D. G. Novikova.

Musíme otevřeně říci: „**Stupeň antisovětského a rusofobie se v naší zemi nesnižuje.**“ Ty jsou prosazovány jak liberálními, tak i státními masmédií. Antikomunismus a lež o dějinách SSSR se staly jejich zločinnou zbraní. Využívají ji k tomu, aby zabránili lidu pochopit, že alternativou současné degradace je pouze socialismus. Rozkrýváním lži o sovětské minulosti a poukazováním na přednosti socialismu vedeme rozhodující spor o současnost a budoucnost. Pravda je v tomto sporu na naší straně. Na rozdíl od našich nepřátel nepřistupujeme k odporným falsifikacím. **Porovnejme si hlavní fakta asi za 130 let.** V předrevolučním období 1885-1913 růst národního důchodu převyšoval zhruba 3 % ročně.

V průběhu I. světové války a občanské války klesal národní důchod o 12 % ročně. Již v roce 1921 započal jeho růst. Leninský NEP (Nová ekonomická politika) přivedl k ve světě nevidanému růstu ekonomiky 13 % ročně. V roce 1929 došlo k rozvoji grandiózní stalinské industrializace a růst národního důchodu prostě všechny ohromil. Čtyřnásobně překonal národní důchod předrevolučních let.

NEP bolševiků usilovala o obnovení ekonomiky rozbitého státu. Naše strana splnila sliby, které

dala lidu. Její tvořivá práce potvrdila, že je možné čelit krizím. Země si zahojila své rány a vstoupila na zásadně novou úroveň sociálně ekonomického a kulturně duchovního rozvoje. Leninsko-stalinská industrializace byla založena na základních úspěších prvních sovětských let. Vznikl model pokročilého rozvoje. Jeho cílem byla přeměna SSSR ze země smasovou negramotností v zemi světového prvenství. Na počátku čtyřicátých let byly překonány všechny hranice, navzdory ekonomickým i politickým blokádám, které byly tvrdší než současné sankce.

Již v roce 1929 byla průměrná délka života 43 let. Přitom do Světové války byla pouze 31 let. I tak to byla velmi nízká úroveň. V Rusku chyběly vysoké technické a vědecké školy. Rusko muselo vytvořit nové zlaté rezervy – ty předrevoluční uloupil admirál Kolčak a čeští legionáři. Dluhy americkým firmám v polovině padesátých let převyšovaly 2,5krát zlatá a valutová aktiva Státní banky SSSR. V polovině padesátých let, navzdory všem utrpením, se SSSR podstatně změnil. **Vznikla mohutná, respektována vítězná země, ve které vzrostl za 25 let (bez válečného období) národní důchod 14krát.** Roční průmyslový přírůstek ND převyšil 12 %. Vnější zadluženost byla zlikvidována. SSSR měl druhé největší zlaté a valutové rezervy na světě a stal se vedoucí zemí v oblasti strojírenství, průmyslové výroby a mechanizace zemědělství.

Sovětský lid pod vedením KSSS si zajistil plnou technickoekonomickou nezávislost své země. Významně se rozvíjela pokroková odvětví: jaderné, kosmické, letecké, přístrojové a elektronické. Jejich úspěchy garantoval rozvoj vysokých technických a vědeckých škol, bezplatné školství, které mělo vysokou úroveň, přední zdravotnictví, unikátní kultura. Řečeno jazykem současných manažerů, šlo o rozsáhlé investice do lidského potenciálu. Výsledky demonstrovaly vysokou humanitární podstatu socialismu. Ano, soudruzi, máme být na co hrdí. **Za čtvrt století se délka života zvýšila v SSSR o 23 let. Počet obyvatelstva se zvýšil o 40 milionů.** A to přes strašné ztráty ve válce. Stabilně se zvyšovala i životní úroveň lidu. Reálné mzdy se zvýšily čtyřnásobně. Vklady ve spořitelnách více než pětinašobně. Ceny zboží se postupně snižovaly. Pouze v období od roku 1947 do roku 1954 se ceny průmyslového zboží i potravin snížily 2,5krát. To se zásadně liší od kapitalismu, kde se ceny zvyšují i v době, kdy dochází ke snižování mezd. Nyní to občané Ruska cítí sami na sobě. Náš lid strádá jak materiálně, tak i duchovně.

Sovětský model ekonomiky byl principiálně jiný. Země demonstrovala takový skok ve svém rozvoji jako žádný stát světa. Naši povinnosti je trvale připomínat hrdinské skutky socialismu, učit mládež na jeho příkladu.

Sovětská ekonomika stála na třech nejdůležitějších sloupech:

Dělnicko-rolnický, skutečně lidový charakter sovětské moci a spravedlivé přerozdělování národního důchodu v zájmu všech občanů. Privilegovanou vrstvou byly pouze děti, ženy a důchodci.

Cílevědomost, vědeckém strategickém i taktickém plánování, osobní odpovědnosti za výsledky práce.

Rozsáhlých státních investicích, směřovaných především do rozvoje nejnovější produkce a do lidského kapitálu.

Tyto faktory v současné politice vlády zcela chybí. Za takové situace je progresivní rozvoj ekonomiky nemožný. Země nyní nemá sílu na vlastní renesanci ekonomiky po pogromu způsobeném Jelcinem,

Gajdarem a Kudrinem.

Naše úkoly:

Řešit otázku politické moci, vytvořit vládu národní důvěry, vytrhnout z rukou parazitů finanční systém a nevyznamnější strategická odvětví, zajistit technologický průraz, sjednotit obyvatelstvo a garantovat bezpečnost země.

V současnosti místo tvůrčí a čestné informační politiky je společnost krmena lží o tom, že socialistický systém nepotvrdil svou životaschopnost. Pokoušejí se dokázat, že „přestavba“ a rozbití SSSR byly nevyhnutelné. To je hrubá a cynická lež. Nehledě na jednotlivé chyby, sovětský systém i po Stalinově smrti nadále udivoval svět svými úspěchy. Rostla životní úroveň a ochrana lidu. K roku 1980 vyráběl SSSR pětinu světové průmyslové produkce. Tempo rozvoje bylo dvojnásobné v porovnání s USA. Délka života obyvatelstva byla vysoká.

Cíl tedy nespočíval v tom, aby bylo rozvíjeno to, čeho bylo dosaženo? Nepotřebovali to náhodou nepřátelé SSSR? Bylo tedy potřeba všechno rozbit pod záminkami přestavby a reformy? Ale i v současnosti vysokí vůdci, vyzývající k lásce k bližnímu světu, se snaží pokračovat v křivočarování sovětské epochy. Epochy nejlidovější, nejvíteznější, nejhrdinštější, která předložila nejefektivnější způsob vlády a řízení v tisícileté historii Ruska.

SSSR se rozvíjel jako velká průmyslová, vědecká a kosmická velmoc do doby než gang zrádců, demagogů a podvodníků ho dovedl na chvost americké globalizace. Rozbití sovětského systému způsobilo kolosální škody, stalo se tragédií pro miliony pracujících. **Od roku 1990 se národní důchod snižoval tempem 5-6 % ročně. Více než v době války.**

Po úderu kontrarevoluce se Rusko nevzpamatovalo. Ekonomika degraduje. Stát se zřídka sociálních garancí. Miliony lidí jsou zbídačeny a utápějí se v dluhách. Pouze boháči bohatnou tempem 10 miliard rublů denně. Ti, kdo uloupili národní bohatství, v tom chtějí pokračovat až do poslední kapky ruské krve. Zájem lidu je naprosto odlišný. Lid chce obrodit stát, vrátit mu plnou suverenitu a nadějí na zítřek. Sovětská praxe potvrdila, že to může zaručit pouze socialismus. Naši povinnosti je ukázat nové generaci, co je socialismus. Bez toho nebudou mít důstojnou a šťastnou budoucnost.

Důstojně jsme oslavili stoleté výročí VŘSR, dvoustoleté výročí narození Karla Marxe, sté výročí vzniku Rudé armády a leninského Komsomolu. Proběhla rozsáhlá politická práce, bylo provedeno studium rozsáhlého okruhu soudobých i historických otázek. Naše hodnocení globalizace vyvolalo zájem nejen v Rusku, ale i v ČR, Evropě a USA.

Připomněli jsme Rusku mimořádný význam historických dat, spojených s A. S. Puškinem, I. S. Turgenjevem, M. V. Lomonosovem a D. I. Mendělejevem. Oslavili jsme den ruštiny v Moskvě a dny A. S. Puškina na Severním Kavkaze. Tuto politickou a vědeckou činnost provedla komunistická strana společně s organizacemi „Ruských vědců socialistické orientace“, Komsomolem, svazem žen „Naděje Ruska“, „Svazem sovětských důstojníků“ a dalšími organizacemi.

Pro komunisty nastoupila nová etapa boje s antisovětským. Tento boj povedeme ve znamení tří významných událostí: 150 let od narození V. I. Lenina, 140 let od narození J. V. Stalina a 75 let od vítězství ve Velké vlastenecké válce. Považujeme to za nejlepší způsob

připomenutí těchto významných událostí a jejich využití v naší ideové propagandě.

Za významný považujeme fakt, že se nám podařilo zabránit pokusům o instalaci pamětních desek Hitlerovu spojenci finskému generálu Mannerheimovi a bělogvardějskému teroristovi Kolčakovi v hrdinném Leninu. Vedeme boj proti otevření pobočky Jelcinova centra v Moskvě. (Hlavní budova je v Jekatěrinburgu.) 9. května naši aktivisté pochodovali na oslavě „Nesmrtelného pluku“ pod portréty Stalina, vítězných maršálů a hrdinů SSSR v Moskvě a jiných velkých městech.

Pořád má smysl připomínat všem občanům Ruska, že Hitler vytvořil do té doby nevidaný stroj ztotočnění. K tomu využil celou Evropu. Tento stroj mohl porazit pouze SSSR, vytvořený komunistickou stranou bolševiků. Vítězství ve válce představilo celému světu převahu socialismu.

V boji proti německému fašismu ztratil SSSR 27 milionů občanů. Vzpomínka na tyto oběti je svatá. Navrhujeme jménem tohoto pléna, aby k sedmdesátému pátému výročí vítězství bylo vysazeno 27 milionů stromků. Ať se tento „Sad vítězství – sad života“ stane vzpomínkou na všechny sovětské oběti války. Ať současně připomenou unikátní stalinský plán přeměny přírody – jasně svědčící tvůrčího charakteru sovětské moci. „Sad paměti – sad života“ se může stát skutečným lidovým dílem ve jménu hrdinství vítězného národa.

Mnoho křiku a chudoba idejí

Velmi důležité je pochopit podstaty probíhajících procesů, rozpoznat všechny mechanismy a rozpory globálního kapitalismu. Zejména ony určují sociální procesy v Rusku a na celé planetě. Naše analýzy umožňují snadno odhalovat příčiny strmě rostoucí nerovnosti, sociálního bezpráví a dalších deformací soudobého světa. Byly přímo zrozeny kapitalismem. Poukázat na ně a dokázat naše tvrzení znamená odhalit veškerou falešnost našich liberálů. Co mohou oplodnit jejich ubohé ideje o „správném“ a „zdravém“ kapitalismu? Snad pouze půdu pro primitivní „barevnou revoluci“. Technologie podobných převratů byly již mnohokrát popsány a zkušenosti konkrétních států zdůrazňují jejich protilidový a loupeživý charakter. Dnes nemůžeme tvrdit, že lidstvo vítá třetí dekádu tohoto století uzrávající socialistickou revolucí. Nicméně odpor proti imperialismu narůstá. Projevuje se úspěchy v ČR, Vietnamu, na Kubě a v KLR, stejně jako v hnutí „Žlutých vest“ ve Francii. Upevňuje se vlivem levicových idejí v Latinské Americe. Dokonce i v USA, samotném srdci globálního kapitalismu, probíhající společenské procesy stále více ukazují na úsilí lidstva o dosažení spravedlnosti a o levicový obrát. Neokoloniální recepty MMF a Světové banky, stejně jako brutální, zákeřné zásady Washingtonského konsensu, vyvolávají ostré odmítání. Setkávají se s odporem čelních buržoazních expertů ve Washingtonu, New Yorku, Los Angeles a Chicagu. Neoliberalní model rozbíjí na prach nositelé Nobelovy ceny Nouriel Roubini, Paul Krugman a Joseph Stiglitz. Přímou zdůrazňují, že tento systém vyvolává krize a nese masovou chudobu. Dokonce i Francis Fukujama, který přišel s názorem o plném vítězství neoliberalismu a o „konci dějin“, se svých názorů nyní zřídka. Nyní přiznává oprávněnost názorů Karla Marxe a říká, že rozbití sovětského socialismu vedlo ke globální krizi.

Na Západě je stále více lidí, kteří souhlasí s učením Karla Marxe. Roste i počet přívrženců Johna Keynesa, který prosazoval význam úlohy státu v ekonomice a označil SSSR za „světovou laboratoř života“. Takže máme pro práci s mládeží stále více nových argumentů. Ty pomohou prosazovat myšlenky obnoveného socialismu a perspektivnost našeho programu „Deset kroků k důstojnému životu“.

Ruská vláda má v oblíbě pořádání různých fór. Ale výsledky těchto hlučných akcí ukazují, že mají sloužit k tomu, aby vytvořily zdání aktivní činnosti vlády. Na těchto fórech vláda slibuje růst ekonomiky, inovační průrazy, vstup do první pětice rozvíjených zemí. Místo toho se zde ukazuje tvrdost tržního fundamentalismu, příkrašlování kanibalské důchodové reformy, rostoucí okrádání občanů a jiná pokrytecká rozhodnutí.

Petrohradské fórum proběhlo pod heslem stabilního rozvoje. Ale „vůdčí osobnosti“ ruské ekonomiky nehovorily o masové chudobě, o strašném sociálním rozkolu a o surovinové exportní závislosti ruské ekonomiky. Bez vyřešení těchto problémů nelze zabezpečit ani slabý rozvoj ekonomiky.

Před sedmadvaceti léty se konala v Rio de Janeiru konference OSN o ekologii a udržitelném rozvoji. Vědci z celého světa na ní upozorňovali na fakt, že model kapitalismu, založený na dravé exploataci surovinových zdrojů Země, neodpovídá zájmům lidstva.

Mimořádně přesvědčivou se stala tehdy zpráva vynikajícího vědce a skutečného komunisty, prezidenta Sibiřské části Akademie věd Valentina Koptjuga. Tytéž myšlenky prosazoval i náš soudruh, laureát Nobelovy ceny Žores Alferov. Životní zkušenost těchto vlastenců vlevá i v současnosti do našich srdcí jistotu a vyzývá nás k boji za vládu pracujících.

Vládnoucí kruhy v Rusku autoritu těchto soudruhů neuznávají. V důsledku toho zde máme již třicet let krizi. Objem „šedé“ ekonomiky v Rusku činil v roce 2018 20 bilionů rublů. Tato suma se rovná pětině ročního HDP a převyšuje všechny výdaje federálního rozpočtu na letošní rok. **Skutečná nezaměstnanost činí 20 milionů osob.** Zvyšování nezaměstnanosti znamená zúžení perspektiv pro obnovení národní ekonomiky. Chřadne vysoce technologická produkce a její intelektuální základna, aplikovaná věda.

To označuje i konec pokusů o technologický průlom, jehož nevyhnutelnost správně označil i ruský prezident. **Nejničivější sankcí proti Rusku je vnucený sociálně ekonomický model. Oligarchická vláda však tento systém tvrdě brání.**

Vladislav Surkov, který usiluje o roli stínového vládního ideologa, se nedávno pokusil prorazit článkem „Dlouhá vláda Putina“, ve které uvedl: „Ruský stát pokračuje ve své existenci. Nyní jde o stát nového typu, jaký jsme ještě neměli... Dosud je málo prozkoumaný, ale jeho originalita a životaschopnost jsou zjevné... Velké Putinovo politické soustrojí pouze nabírá otáčky a připravuje se na dlouhou, obtížnou a zajímavou činnost. Dosažení maximální výkonnosti je daleko v budoucnosti, takže i za dlouhou dobu bude Rusko stále Putinovým státem, podobným USA, které se dosud obracejí k příkladům a hodnotám legendárních »otců zakladatelů.«“

Co znamenají takové závěry? Nic, kromě hlučné imitace ideové činnosti. Nic, kromě pokusů o příkrášlení stávající situace. Nic, kromě podivné naděje neřešit problémy, ale omlouvat jejich existenci.

Je dobré, že Putin vyzývá ke službě Rusku. My jsme mu vždycky sloužili. Vládu však hodnotíme podle činů. Ale ta postupuje směrem, který

(Pokračování na s. 7)

(Pokračování ze s. 6)

nastoupila kontrarevoluce v roce 1991. Nyní probíhá ekonomický, sociálně kulturní a manažersko-kádrový rozpad. Státní aparát se rozkládá. Korupce paralyzovala i policii a soudnictví. Generální prokuratura přiznala, že v minulém roce se počet úplatků zvýšil o 10 %.

Tempo degradace je takové, že Rusko může v libovolném okamžiku zkrachovat. Nicméně historická cesta, kterou prošly národy Ruska, a gigantické rozměry teritoria nás zavazují, abychom byli velmocí. K tomu nakonec vyzývají vojenské i pracovní úspěchy našich předchůdců.

Jak ale vrátit Rusku status velmoci při zchátralém průmyslu? Jak máme na příklad hovořit o našich ambicích, pokud si nedržíme vedoucí pozici v kosmickém prostoru a v leteckém průmyslu?

Nedávno vedení naší komunistické frakce ve Státní dumě navštívilo vědecké a výrobní centrum M. V. Chruščeva. Legendární podnik není bohužel v nejlepší formě. Problémů je více než dost. Nahromadily se obrovské dluhy. Je pravdou, že v posledním období byly učiněny opatření kroky k obnovení našeho leteckého průmyslu. Jde o záležitost, která je pro Rusko životně důležitá. Ale jakékoli pokusy o řešení závažných problémů narážejí na vady periferního kapitalismu. Neefektivnější přístup k nápravě je zřejmě velitelsko-kolektivní. Ale nyní ve vedení ruského státu panuje přístup klanově korporativní. To ještě více prohlubuje ty třídní rozpory, které jsou nevyhnutelné přítomné v každé buržoazní společnosti.

Jestliže udělali ze Serďukova (bývalý ministr obrany, který rozbil ozbrojené síly) vedoucího letecké výroby, pak není potřeba dalších důkazů pro patologickou neschopnost vlády tvořit. Jak je možné jmenovat takovou figuru do vedení klíčového odvětví? Je to výsměch celému Rusku? Jak právně odůvodnit skutečnost, že obrovské toky financí má rozdělávat ten, kdo již byl jednou vyšetřován a souzen? Pokud je někomu tak milý v nejvyšších kruzích, ať ho udělá skladníkem nábytku v budově vlády. Proč má nyní pod palcem celé Rusko? Proč plýtvat celými lety práce vědců, inženýrů a mistrů?

A tak je tomu skoro ve všem. K podivným kádrovým experimentům dochází zejména tehdy, jestliže před Ruskem stojí opět otázka „být či nebýt“? Linie sociální roztržky se prohlubuje mezinárodními rozpory. Strach z krize spojuje lidi na etnické bázi, narušuje přátelství mezi národy. Povídačkami o dlouhodobosti státu jsou kryty všechny páky, které již rozbily Sovětský svaz.

Uvnitř Ruska se vyostřuje nestandardní politický konkurenční boj. Jde o neporovatelné více – jde o osud Ruska. Naše vlast stojí na pokraji propasti. Chudoba ideologie a průšvihy v kádrové politice vedou k nesprávným rozhodnutím a paralyze činnosti. Autorita vlády se zřetelně snižuje. To potvrzují i průzkumy veřejného mínění prováděné centry „Levada“ a „VICIOM“. Navíc to cítíme i z každodenních rozhovorů s občany. Vysokou úroveň podpory prezidenta snížilo zvýšení věku pro odchod do důchodu a přijetí dalších antisociálních opatření. Úroveň důvěry k prezidentovi je na historickém minimu a představuje pouhých 30 %. K takovému stavu nedošlo ani po zrušení naturálních předávků a jejich nahrazení penězi.

Data z „Ruského statistického úřadu“ ukazují, že 48 % rodin má prostředky pouze na jídlo a oděv. Centrum „ROMIR“ uvádí, že 83 % občanů si musí utahovat opasky. Na cestování ušetří 29 %, na zábavu 22 %, na oblečení 23 %. 24 % dotázaných šetří dokonce i na stravě. Má cenu očekávat lásku lidu k tako-

vé vládě?

Mocenský režim odpovídá tlakem na opozici a společnost jako takovou. I tak se jeho moc stává vratkou. Síly liberálního revanše se metodicky připravují na využití této situace ve svůj prospěch. Na první pohled by se zdálo, že tato kompradorská skupina přebývá na okraji společnosti. Je to však pouhá iluze. Naopak je významně zastoupena ve vládních institucích. Vlastní celé baterie informačních zbraní. Je štedře financována místní oligarchií i zahraničními zdroji. Její hlavní nebezpečí nehrozí pouze z jejich rusofobských možností. Hlavní nebezpečí pochází z její cílevědomosti.

Cílem ruských liberálů je přeformování stávajícího režimu tak, aby jim sloužil a přinášel jim maximální zisk. Ziskávání maximální nadhodnoty chtějí dosáhnout zvýšením vykořisťování ruského lidu. Tento lid označují ironicky za „novou ruskou ropu“. Chamtivost vykořisťovatelů ovšem nemá hranici. Tím více chtivost okupantů a jejich kompradorských lokajů.

Za normální situace nemá tato smečka žádnou perspektivu. Proto potřebuje vzpourey a chaos. Jak to probíhá, jsme viděli v Gruzii, na Ukrajině a nyní opět v Gruzii.

Liberální revanš může vzniknout v současném vývoji v Rusku v každém okamžiku. Protivníka nelze podezřívát. Zkušenost z politického boje jsme nezískali pouze my. Je pravdou, že se naši pravice liberální odpůrci nyní zčásti ukryli. Při tom se však zakalili, stali se vynalézavějšími, vytvořili systém různých skupin a kooperujících svazků. Cestou nahromadili dostatečné množství jedu a nasměrovali své zřihadlo proti naší komunistické straně. Za takové situace leží na KSRF a vlasteneckých silách zvlášť mimořádná odpovědnost. Kvalita naší objasňovací ideologické práce je nejvýznamnější podmínkou upevnění autority naší strany a rozšíření počtu našich přívrženců. To je hlavní důvod pro to, že obnovení forem a metod naší práce s občany je mimořádně aktuální. Je pravdou, že máme ve své práci nedostatky. Podařilo se nám však dokázat, že Rusko nemá v rámci kapitalismu východisko ze systémové krize. Další degradace hrozí Rusku celkovou ztrátou suverenity. Kontrapropaganda patří mezi naše priority. Tím, že rozkrýváme zločinnou podstatu kapitalismu, odhalujeme jeho genetické deformace, jeho hlavní dědičné znaky – lež a klam, parazitismus a korupci, finanční aféry a spekulace, okrádání absolutní většiny obyvatelstva.

Paralelně s tím musíme objasňovat i naši alternativu, kterou navrhujeme. K tomu potřebují naše stranické výbory v republikách, oblastech, krajích a okresech nové metodiky a soudobé technologie i zajímavá rozhodnutí a jejich inteligentní, důstojné prosazování.

Program obrody budeme nárokovat

KSRF nejenže sleduje všechny naléhavé problémy. ÚV KSRF a jeho předsednictvo se pravidelně zabývá otázkami sociálně ekonomického charakteru, řídí práci komunistických poslanců.

Frakce KSRF ve Státní dumě usilovně požaduje řešení problémů nebezpečných ekonomických závislostí, nedostatečného financování výroby, venkova, vědy, školství, zdravotnictví, sabotování procesů nahrazování importu zboží, odliv inteligence za hranice. Na jednáních u „kulatých“ stolů a parlamentních slyšeních řešíme otázky finanční, technologické a ekologické bezpečnosti.

Dokázali jsme bezdůvodnost důchodové reformy. Navrhli jsme

opatření k podpoře „dětí války“, mateřství a dětství. Zkoumali jsme problémy dlužníků. Předložili jsme návrh zákona – „vzdělání pro všechny“. Klademe důraz na obranu ruštiny a ruské kultury. Navrhli jsme zákon o zrušení „daňových rájů“. Opatření bylo otevření „daňových rájů“ v Kaliningradském a Přímořském kraji. Tím, že vláda zve do Ruska uprchlé oligarchy, snaží se přeměnit Rusko v zaostalý „daňový ráj“.

Již dlouho usilujeme o změnu „Daňového zákoníku“ a navrhujeme platit daně nikoli podle místa registrace, ale podle místa dislokace. Naši poslanci Kolomejcev, Charitonov, Kornijenko a další prosazují rozvoj Dálného Východu. Tato oblast zaujímá více než třetinu ruského území a má pouze 4,4 % obyvatelstva. Odliv jeho obyvatelstva, zejména mládeže, dále pokračuje. Při tom s ním sousedí vysoce rozvinuté státy jako Japonsko, ČLR a USA.

Poslanci – komunisté detailně zkoumali otázku úniku kapitálu do zahraničí a poukázali na to, že v zemi nebyly vytvořeny podmínky pro investování. Byznys se nerozvíjí a podnikatelé vyvážejí zisk za hranice. Ekonomika se nerozvíjí. Rozsah importu se zvyšuje. Za posledních 25 let bylo z Ruska legálně vyvezeno 1 700 miliard USD. Nelegální vývoz činil 1 500 miliard USD. Tato částka představuje 13 státních rozpočtů Ruské federace. Je to katastrofa. Jak je možné tak beztržně likvidovat zemi? Jak lze pak prohlásit, že nejsou peníze na důchody, „dětí války“ a početné rodiny?

V současnosti jsou ekonomický růst a sociální spravedlnost otázkami národní bezpečnosti, historické přežití země. Prezident v podstatě uznává nebezpečí současného stavu ekonomiky. Proto i slibuje zajištění tempa rozvoje ekonomiky srovnatelného se světem. Realizovat tento úkol však jeho vláda není schopna. Je to proto, že řízení ekonomického rozvoje je v rukou přívrženců ničivé ideologie neoliberalismu. V rukou lidí, kteří se nikdy nezabývali konkrétní prací. Vzhledem vzniklé situaci KSRF ještě jednou prohlašuje:

V podmínkách krize a rostoucího vnějšího tlaku je potřeba se rozhodně vzdát liberálního dogmatismu v otázce organizace ekonomického rozvoje. Je potřeba zavést státní a municipální plánování, přistoupit k elementární mobilizaci ekonomiky.

Rusko musí realizovat program návratu ke státnímu řízení hlavních strategických odvětví a bank. Je potřeba znárodnit aktiva těch zahraničních společností, které napomáhají politice sankcí proti Rusku.

Je potřeba okamžitě zastavit únik kapitálu za hranice a investovat tyto prostředky do výroby a sociální sféry. Zastavit nelegální vývoz kapitálu. Prosadit státní regulaci kurzu rublu a kontrolu valutových operací. Stabilizovat rubl a zastavit valutové spekulace.

Přišla doba ukončení přesunu kapitálu do daňových rájů. Je potřeba zavést změny v „Daňovém kodexu“. Podnikatelé musí platit daně podle místa jejich dislokace, a nikoli registrace.

Je potřeba zavést progresivní zdanění příjmů občanů. Daň z příjmu do 30 tisíc rublů je potřeba zrušit. Daně budou placeny z příjmu nad 50 tisíc rublů, jako v ČLR.

Můžeme pouze konstatovat, že vládnoucí kruhy nenaslouchají opozici. Vystupující z pozice lidové většiny je musíme donutit, aby braly vážně náš program. Řešící úkoly uchopení politické moci a obrody země, nemůžeme převzít vládu nad zemí, jejíž ekonomika je naprosto zlikvidována. Je potřeba donutit

vládu k tvůrčímu přístupu a k rozvoji, k plnění norem sociálního státu.

Problémy obnovy ekonomiky jsou již dávno na prvním místě. Vědecká technologická modernizace stále hlasitěji klepe na dveře. V této souvislosti je celý růst založen na tom, kdo ho bude realizovat. Je to otázka dělnické třídy a pracujících, soudobého proletariátu. Toto téma jsme rozpracovali v „Usnesení pléna ÚV o posílení vlivu strany v proletářském prostředí“, které je potřeba splnit, pracovat v pracovních kolektivech. Soudobý proletariát zahrnuje dělníky velkých podniků, pracovníky malých dílen, personál zdravotnických zařízení i učitele vysokých škol. Jejich životní podmínky, výše platů, sociálně kulturní hodnoty a světové názory se stále více sblíží. Na všechny vyvíjí vykořisťovatelský systém stejný nátlak. V dějinách naší země bude mnohé záviset na naší připravenosti, jejich podpoře, na umění ochránit je před dravou oligarchií a nelibostnou byrokracií.

Do společenského vědomí se již vrací chápání takové skutečnosti, že člověk práce je hlavním článkem reprodukce a rozvoje civilizace. Tak tomu vždy bylo, je a bude. Mimořádné charakteristiky dělnické třídy nebo rolnictva se mohou měnit. Může docházet i ke změnám charakteru konkrétní činnosti různých skupin pracujících. Ale historická úloha proletariátu se nemění. Nemění se i skutečnost, že jeho politické zájmy prosazují pouze komunisté. Novinky v naší práci se musí projevovat v umění nacházet společný jazyk jak se starými, tak i novými skupinami dělnické třídy. Je potřeba se s nimi pozorněji seznamovat, chápat jejich touhy, úzkosti i naděje, objasňovat jim, kdo jsme, k čemu je vyzýváme a za co bojujeme. Musíme jim pomoci pochopit jejich třídní zájmy. V tom spočívá naše životně důležitá úloha pro upevnění strany, jejich nových možností v boji o politickou moc.

Vládnoucí kruhy si již svou třídní reflexi vypracovaly. Nenávidí lidi práce a nyní to přestaly i skrývat. Úrážky se ze strany byrokracie sypou jako z rohu hojnosti. Není to náhodná řada kiksů. Psychologie vykořisťovatelské třídy se již vytvořila a vystupuje ze všech škvír. Je jí potřeba odhalovat a zesměšňovat. Nespokojenost s vládnoucím režimem narůstá. Odpor proti důchodové reformě ji znatelně zvýšil. K protestním výbuchům došlo již ve Volokolamsku, Jekatěrinburgu, Republice Komi, v Archangelské oblasti a dalších regionech. Požadavek věnovat zvýšenou pozornost těmto otázkám je zjevný.

Pravicoví liberálové mají vlastní témata protestu. Existují však problémy, za které se nebudou nikdy bít. Třídní podstata takové „opozice“ dělá své dílo. Otázka vztahu vlastnictví a sociální nerovnosti jsou pro ni trvalým „tabu“. Korupce a ekologie je vůbec nezajímají. Ale ani tyto oblasti nemůžeme ponechat kompradorským silám.

Nyní se pouze v Moskevské oblasti nahromadilo asi 300 milionů tun odpadu. V roce 2010 se moskevské vedení pokusilo spustit program výstavby spaloven odpadu. „Mafie“, ovládající skládky odpadu, rozpoutala proti němu útok pod legendou znečišťování vzduchu spalováním a udržela si svůj špinavý byznys. Obyvatelstvu zůstaly hromady hořícího odpadu. Vedení města se rozhodlo odvážet odpad do Archangelské a Jaroslavské oblasti. Jak teda tuto situaci řešit? Na příklad Švédsko má 140 spaloven odpadu. Jsou to pracovní místa, podpora ekologie i pokrytí deficitu elektřiny. Naše vláda nenachází skutečná řešení, neumí a nechce vést dialog s občany. Občané nebojují pouze za ekologii, ale i za lidskou důstojnost. Tento spravedlivý protest my

presvědčivě nepodporujeme.

Každá masová akce vyžaduje mobilizaci sil, podporovanou ideologickým bojem, velkou organizační činností. Naše demonstrace jsou významnou informační příležitostí. Je to i přehledka bojovnosti a spolupráce se spojenci a rozšíření okruhu přívrženců. Náměty protestů je potřeba spojovat se základními zájmy pracujících. Je to nerovnost a nedostatky pracovního zákonodárství, vrcholné vykořisťování, vycházející z nezákonné délky pracovní doby, zkracování dovolených, z nemožnosti řádného léčení. Trvale budeme pokračovat v boji s okrádáním nájemníků v nájemných domech a bytech, v boji proti „důchodové reformě“, uzavírání průmyslových podniků, proti tak zvané „optimalizaci“ zdravotnictví a školství.

Jakýkoli akt svévole se musí setkat s naším odporem. 17. června vydal Moskevský soud rozsudek ve prospěch gangů, vedoucích útoky na podmoskevský Sovchoz V. I. Lenina. Podle rozsudku má být 42 % ze všech akcí Sovchozu předáno bývalé manželce jeho ředitele P. N. Grudinina. Jsme přesvědčení, že v pozadí této operace stojí mohutné loupežné zájmy. V případě realizace rozsudku bude likvidován jeden z nejlepších zemědělských podniků celé Evropy. Pod krytím zákonosti byl spuštěn proces mechanismu prosazování nezákonnosti. Je pronásledován muž, který v prezidentských volbách získal hlasy devíti milionů voličů. P. N. Grudinin je populární osobnost, a to vyvolává odpor těch, kdo se obávají takového politika v řadách opozice.

Politický rozsudek nad P. N. Grudininem vyžaduje stejný odpor společnosti, k jakému došlo v případě novináře Ivana Golunova. Jde o otevřený akt potlačení práv a svobod v Rusku. Požadujeme ukončení zvůle. Budeme pokračovat v boji za naše soudruha, za záchranu unikátního podniku.

Všechny nejostřejší problémy Ruska budeme pranýřovat na celoruské akci protestu 13. 7. 2019. Její organizaci již zahájil „Štáb protestního hnutí“ vedený členem ÚV KSRF V. I. Kašinem. Pokud připravujeme takové akce, musí se občané včas dovědět, kdy a proč se konají. Musí být informováni ve stranickém tisku, v letácích, na sociálních sítích a na setkáních s voliči, na tiskových konferencích a v průběhu setkávání s lidmi. Zde je evidentně mnoho nedostatků. Podívejte se na počet předplatitelů „Pravdy“ a „Sovětského Ruska“.

Rozhodného posunu vpřed musí dosáhnout komunisté v regionech Kamčatky, Rjazani, Stavropolu, Oranienburgu, Dagestánu, Krasnojarsku, Severní Osetie, Inguška a Čečenska. Na sociálních sítích je KSRF zmíněna každý měsíc 200 až 300 tisíckrát. Část představují informace a část ohlasy na naši činnost. 3-5 milionů uživatelů sítě aktivně reaguje na naše zprávy. Vzhledem k popularitě sítě, zejména mezi mládeží, musíme zvýšit propagandu zejména v této sféře. Naším úkolem je zvýšit počet agitátorů na internetu a získat potřebnou ideovou převahu.

Předsednictvo ÚV KSRF přijalo opatření k posílení této činnosti. Vytvoření skupiny vedené M. S. Muzajevem již přináší výsledky. V průběhu prvních pěti měsíců letošního roku oficiální skupina KSRF „V Kontaktu“ dosáhla 11 milionů kliknutí uživatelů. Dvojnásobný růst za dva roky. V nejbližším období musíme zvýšit svůj vliv na blozích „Spoluzáci“ a dalších.

Tato činnost pomůže nejen šíření informací. Nedávno byla na blogu KSRF otevřena funkce „Vstoupit do strany“. V průběhu dvou týdnů

(Pokračování na s. 8)

(Dokončení ze s. 7)

poslalo své přihlášky 60 lidí. Nejsou to náhodní lidé, jsou dobře seznámeni s naší činností. Nejdříve vstup do stranické skupiny na sociální síti a pak vstup do komunistické strany. Je to příklad nové formy práce, se kterou je potřeba se seznámit a aktivně ji využívat. Z celkového pohledu je informace nejdůležitější oblastí politického boje. Kolik bychom toho mohli udělat v tomto směru, je předčasně předvídat a uspokojovat se. Pyšníme se tradicemi „Pravdy“ a „Sovětského Ruska“. **Je pravdou, že jsme zvýšili počet tištěných deníků i internetových blogů i že se internetová televize „Rudá linie“ stala velkoráznou zbraní naší propagandy.** Budeme však dále požadovat od soudruhů na místech, aby zkvalitnili svou informační aktivitu, dodali ji plánovitost a systematickosti. Pro nás je rozhodující, abychom na celém území Ruska vytvořili vlivnou alternativu oficiální propagandy. K realizaci nového informačního průrazu má strana k dispozici téměř všechno. **Tisk, internet, televizní kanál však pouze přenášejí informace. Rozhodující je ale jejich obsah.**

Ke zvýšení účinnosti práce se musí stát informační toky strany širšími a rozmanitějšími. Dnes pravidelně informujeme o protestních akcích a stranických opatřeních, publikujeme prohlášení ÚV KSRF a vystoupení představitelů strany. Všechny tyto materiály jsou potřebné, protože země musí znát naše postoje a být informována o činnosti strany. Musíme však dosáhnout toho, aby se naše zprávy staly zajímavými pro miliony občanů.

Jak toho dosáhnout?

Položme si jednoduchou otázku: „Proč je tak populární pochybná show Andreje Malachova?“ Je to proto, že podstatou posouzení je člověk a jeho osud. Oficiální propaganda má vlastní soubor osobností. My musíme osud a životní pozici prostého člověka postavit proti neřestem soudobé tržní elity. Máme informace o životě prostého občana? Máme. Vedou naše stranická oddělení na místech boj v zájmech pracujících lidí? Vedou. Pokud jsou však naše informace roztržité, pak se každodenní obraz strany vytváří těžce. Každodenně naše zdroje uvádějí desítku sobě podobných novinek. Ale v toku informací jich potřebujeme nejméně padesát – stejně jako mají naši oponenti. Tato práce musí získat plánovitý, systémový charakter.

Tato práce požaduje jak zdroje, tak i všeobecné pochopení rozsahu tohoto úkolu. Na jeho vyřešení se musí podílet všichni. Na obraze strany přímo závisí její přitažlivost a vliv, její možnosti realizace programových cílů. Pro nás je to nejdůležitější způsob formování vědomí mas, jejich chápání nevyhnutelnosti nástupu obnoveného socialismu, zvyšování jejich aktivity jak v protestech, tak i ve volbách.

Pouze v letošním roce projde strana volebními kampaněmi v polovině ruských regionů. Dojde k nahrazení 40 % volených funkcionářů. Existuje možnost významně zvýšit počty našich poslanců.

Upevňovat naše tradice, podporovat novátory

Účinnost našeho boje o politickou moc pracujících je dána celou řadou podmínek. Často dokonce i sousedící stranické výbory dosahují principiálně odlišných výsledků. Je tomu tak proto, že jedni pracují standardně, šablonovitě a druzí zainteresovaně, novátorsky.

Složité úkoly naléhavě vyžadují,

aby naši soudruzi dokonale ovládali metody politického boje. Úspěch budou mít ti, kdo mají cit pro nové, chápou perspektivy rozvoje, využívají znalosti a zkušenosti komunistů všech generací. Samozřejmě, není možné všechny kreativní objevy okamžitě zjišťovat, ocenit a podpořit. Tomu je potřeba se učít celý život. Realizace usnesení XVII. sjezdu strany a plenárních zasedání závisí na úrovni politického vedení a na činnosti všech stranických výborů. Přitom chápání našich zkušeností je nejdůležitější podmínkou postupu kupředu.

Předmětem naší hrdosti se staly **přesvědčivé výsledky sociálně ekonomického rozvoje Irkutské oblasti, v jejímž čele stojí „rudý“ gubernátor.** Zaslouhou S. G. Levčenko je jeho „pětiletka“ novou zkušeností plánování, řešení problémů odvětví lesů v regionu. Komunisté v povodí Angary organizují politickou práci, udržují tradice a organizují dny stranického tisku, setkávání generací na počest vítězství sovětského lidu nad fašismem, pracovníků stavby Bajkalsko-Amurské magistrály a Komsomolu.

V Novosibirsku člen ÚV KSRF A. E. Lokot prosadil, aby Rada poslanců města schválila „Pětiletý plán plnění požadavků voličů“. Plán zahrnuje pět tisíc požadavků, jejichž splnění představuje výdaje za 66 miliard rublů. K řešení stávajících problémů Novosibiřské oblasti jsou organizovány meziokresní semináře komunistických poslanců a vedoucích místních samospráv. V samotném Novosibirsku vzniklo pro práci s občany zvláštní poslanceké středisko.

Orlovský oblastní výbor KSRF (první tajemník V. N. Ikonnikov) aktivně podporuje tvůrčí směr komunistického gubernátora. V municipalitách aktivně pracují kanceláře A. E. Klyčkova, tajemníka ÚV KSRF a gubernátora Orlovské oblasti. Soudruh Klyčkov realizuje pravidelné schůzky s komunistickými poslanci a vedoucími městských samospráv.

Zkušenosti S. G. Levčenko a A. E. Lokotě jsou dobrým příkladem nejen pro A. E. Klyčkova, ale i pro komunistického gubernátora republika Chakasie V. O. Konovola. Gubernátorem Chakasie se stal po dramatickém boji. Nyní v této funkci získává sílu. Poskytujeme mu nezbytnou pomoc a podporu. Učiníme vše pro to, aby se zkušenosti těchto komunistů staly příkladem pro celou zemi.

Republikový výbor KS republiky Severní Osetie v čele s první tajemnicí E. A. Kňazevovou organizuje každý měsíc akci „Všechno dobré se vrací“. Ten den je možné cestovat zdarma v tramvajích ozdobených znaky KSRF, kde je možné dostat zdarma i stranickou literaturu. Výbor KSRF v Republice Kabardino-Balkarské vytvořil zájmové stranické kluby poznávací, ekologické a sportovní.

Výbor KSRF v Republice Komi spolupracuje s rozsáhlou skupinou občanských aktivistů, s „Výborem pro záchranu Pěčory“, s hnutím „Republikánská koalice“ a dalšími.

Stále naléhavěji vystupuje do popředí téma ekologie. Již více než dva roky trápí Moskevskou oblast „odpadová zvěř“. Přes patnáct společenských organizací vstoupilo do „Výboru záchranu okresu Solněčnogorsk“. Do jeho vedení se postavil první tajemník městského výboru komunistů A. V. Romanov. Pevné postoje komunistů přitahují nové přívržence, rozšiřují naše možnosti.

Originální způsob boje prosadili komunisté Saratova. Jejich krátké, bleskové protesty ochromily funkcionáře svou nepředvídatelností.

Vláda přijala závěr, že je lepší souhlasit s protestním shromážděním na konkrétním místě než čelit krátkým rudým protestům po celém městě.

Bělgorodský oblastní výbor (první tajemník S. G. Panov) využívá formu protestu nazvanou „poslanecké stávkující skupiny“.

Zajímavou formou práce je spolupráce Krasnojarského krajského výboru KSRF s domovními komisemi. Umožňuje lepší seznámení s životem občanů, s jejich každodenními problémy.

Oblastní výbor Penzenské oblasti (první tajemník G. P. Kamněv) vytvořil internetové stránky „Aurora“ a „Volby“, na kterých je možné získávat informace. Pomáhají mobilizaci přívrženců strany a jejich účasti na stranických akcích a volbách.

Moskevský městský výbor (prvním tajemníkem je V. F. Raškin, poslanec Státní dumy) vytvořil internetové stránky „Rudý fond podpory místní samosprávy“, na kterých se ukazuje, na kterého komunistického poslance je možné se obrátit. Je na nich možné i sledovat průběh řešení požadavků občanů.

Strana učinila mnohé, aby přizpůsobila svou činnost stávající situaci v zemi. Je potřeba přiznat, že existují i potíže. Na příklad při vytváření internetových stránek „Přiznivci“. V průběhu několika let přišlo na tyto stránky přes 16 tisíc příspěvků občanů. Regionální výbory strany byly schopny zpracovat pouze 68 %. Musíme využívat zkušenosti práce po všech stranických vertikálách. Mimořádnou pozornost tomu věnuje Ju. V. Afonin (náměstek předsedy ÚV KSRF). Ke splnění tohoto záměru by bylo užitečné otevřít v našem tisku a na internetových stránkách zvláštní rubriky, které budou sloužit hodnocení nových forem práce KSRF.

Celkově je potřeba říci, že **nejlepších výsledků je dosahováno tam, kde spojují vysokou ideovost s pracovitostí tajemníků a bojovností stranického aktivu.** Velmi důležité je zvolit hlavní okruh otázek, vybrat vhodné členy strany, sjednotit soudruhy, analyzovat chyby a zvolit účinné nástroje ke splnění úkolů.

Řekněme si otevřeně: Třicet let vlády kapitalismu ovlivnilo politickou gramotnost mládeže, její hodnotnou základnu. Přestože ze státního rozpočtu jdou velké finance na různá fóra, akce a projekty, **více než 20 % mladých lidí se nepovažuje za vlastence.** Ve městech jako je Moskva, Petrohrad a Jekatěrinburg je to dokonce 40 %. **Změnit své občanství chce 14 % absolventů vysokých škol.**

Jestliže parafrázujeme Stalinova slova, můžeme říci, že kapitalismus devalvuje vysoké hodnoty, ale **kapitalismem odhozený prapor patriotismu musíme pozvednout my.**

Strana a Komsomol přinášejí své hodnoty do prostředí mládeže. Vzpomeňme si na slova N. K. Krupské: „Ideologická práce s dorůstající generací... musí být realizována všude tam, kde je mládež.“

Velkou událostí v naší práci se staly programy „Děti Ruska – dětem Donbasu“ a „Země talentů“. Akce „Prapor našeho vítězství“ pokračuje celou řadou akcí, jako „Mladí hrdinové vlasti“ a „My jsme první“.

Sportovní úspěchy SSSR propaguje projekt „Pokračovatelé vítězů“. Zajímavá regionální soutěž „Niť generací se nepřetrhne“ probíhá v republice Mordvinsko a soutěž

„Četba Majakovského“ v Brjansku. Příjemná je zkušenost práce Sverdlovské organizace v letních dětských táborech.

Uskutečnili jsme rovněž meziregionální automobilové závody při příležitosti výročí VŘSR a Komsomolu. Leningradští komsomolci realizovali 22. 6. 2019 akci „Stráž paměti“. Pracují rovněž komsomolské vyhledávací oddíly Sevastopolu, Krymu, Podmoskevské oblasti a Moskvy, Bělgorodu a Republiky Komi.

V Petrohradu a v Leningradské oblasti i v jiných regionech spolupracují komsomolci s kluby rekonstrukce historických bitev. Boje proti falšování dějin vedou komsomolci v akcích „Město hovoří o hrdinech“ (Bělgorod), „Dějiny vítězství“ v Kirovu a v soutěži nazvané „Soudružka píseň“ (Novosibirsk).

Došlo k rozšíření akcí, jako jsou komsomolská a pionýrská setkání.

V Rusku je nyní 300 tisíc pionýrů. Důležitým úkolem stranických a komsomolských organizací je upevnění pionýrských skupin.

Dobrých výsledků v této oblasti bylo dosaženo v Moskevské, Orlovské, Irkutské, Novosibirské a Vladimírské oblasti, ve Stavropolském a Permském Kraji, v Burjatsku, Přímoří, Moskvě a Sevastopolu. **Usilujeme o to, aby nedošlo k narušení spojení s generacemi, které bylo založeno na výchově k hodnotám dobra, pravdy, spravedlnosti a vzájemné pomoci.**

Bohužel nyní dochází ke snižování spojení s vědou, kulturou a sportem. Jsou uzavírány domy kultury a dětské tvořivosti. **V posledních deseti letech opustilo sféru doplňkového vzdělávání 40 % učitelů.** Placené kroužky jsou pro mnohé rodiče často příliš nákladné.

V poslední době jsou realizovány vysoce perspektivní ideje v „Mladé armádě“ a v „Ruském žákovském hnutí“. Ale i tato práce je často doprovázena dogmatismem a formalismem. Funkcionáři, kteří se zabývají touto činností, mají často maloburžoazní myšlení a patriotismus je mnohdy spojován s antisovětskismem.

Naše strana a Komsomol musí přesvědčivě usilovat o sjednocení pionýrských oddílů a skupin v „Celoruském svazu pionýrských organizací V. I. Lenina“. Chceme tak dosáhnout vytvoření nové ideové a organizační základny pro šíření myšlenek pionýrského hnutí, což napomůže jeho rozvoji.

My komunisté podporujeme všestranný rozvoj člověka, odkrytí jeho tvůrčích schopností a talentu. Prosazujeme jednotu duševní, morální, pracovní, estetické a tělesné výchovy. Při tom musíme trvale zdokonalovat formy naší práce s dětmi, zaujmout děti živou prací, rozvíjet jejich vlastní iniciativu.

Harmonický rozvoj osobnosti není možný bez zdravého způsobu života. **Postupně se rozšiřuje sportovní hnutí strany.** V posledních šestnácti letech se toto hnutí stalo masovým. Pod záštitou Sportovního klubu KSRF jsou realizovány různé druhy sportu a působí v nich více než sto sportovních družstev. Sjednotili jsme již tisíce sportovců a desetitisíce fanoušků. Sportovní solidarita působí na zvyšování autority strany.

Nejvýznamnější frontou boje naší strany je kultura. Je evidentní, že našim generacím zpívali ruské písně od kolébky. Jaké písně je však

slyšet nyní? Našeho posluchače a diváka naučili konzumovat pseudokulturu importního původu. Mladá generace téměř nezná písňové skvosty, s kterými jejich rodiče a prarodiče bránili a budovali naši vlast.

Téměř na všech federálních televizních kanálech probíhají soutěže ve zpěvu. Jejich vedení je však obsah písni lhostejný. Mezi minulostí a současností hudebního repertoáru se vytvořila propast. Neslyšíme písně o matce, škole a přátelství. Naše starší pěvecká generace alarmuje a hovoří o tom, že vznikla nebezpečná duševní prázdnota, kterou zaplňují naši nepřátelé.

I nadále budeme čelit těmto tendencím. Děti a mládež se musí sblížit se skutečným uměním. Proto aktivně podporujeme mnohé soutěže a festivaly a sami prosazujeme tvůrčí projekty. Bylo by dobré uskutečnit na počest 75. výročí vítězství soutěž o píseň pro mládež a děti.

Otázka úlohy umění, uměleckého projevu v politické práci zaujímá zvláštní místo. Již nyní musíme sjednocovat vlasteneckou, tvůrčí inteligenci, spisovatele, básníky, hudebníky a další umělce. Z toho nelze vylučovat ani producenty. Ukázali jsme již své možnosti v soudobé dokumentaristice. Již nyní vlastně velké televizní produkce.

Straně nemůže být lhostejná současná vládní informační politika. Televizi sleduje asi 70 % občanů. V honbě za nejvyšší sledovaností přichází producenti s vulgárnostmi, ohavnostmi, které rozkládají společnost. Diváky přitahují skandály, horory, povrchními seriály, mystikou, pochybnými komedianty a špinou. O lidech, kteří tvoří o tom, jak žijí, jakými těžkostmi procházejí a jakých úspěchů dosahují, není ani slovo. To probíhá v zemi, ve které se ještě nedávno cenila pevná rodina, skromnost a spořádanost, cílevědomost, čest, důstojnost a hrdinství.

Nečinnost není možná. Musíme se navrátit k zákonodárné iniciativě a navrhnout vznik „Umělecké televizní rady“. Jejimi členy by se měli stát umělci, kterým je vlastní profesionalita i vlastenectví. Naše ofenzivní pozice v oblasti kultury pomůže záchraně národa a jeho novému kulturnímu vzletu.

Každý z nás miluje vlast celým srdcem. Jako lidé i jako politici však chceme více. Chceme být pyšní nejen na minulost, ale i na současnost. Máme pro to dobrou základnu. Rusko je velmi bohatá země. Natolik bohatá, že její vláda nemá právo držet lid v chudobě, venkov i průmysl v troskách, vědu a školství v rozpadu. Stávající politický režim zkrachoval. Není schopen vládnout Rusku ku prospěchu lidu. Rusko potřebuje novou vládu. **Pouze vláda národní důvěry, která vytvoří silný stát s rozvinutou ekonomikou a progresivní vědou, bude schopná ochránit člověka.**

K takovému prohlášení nás opravňuje jedinečná praxe naší sovětské moci. Přesvědčují nás o tom úspěchy ČLR, Vietnamu a jiných úspěšných ekonomik světa. Zavést do praxe tvůrčí zkušenosti může realizace našeho programu „Deset kroků k důstojnému životu“, programu renesance naší vlasti na bázi obnoveného socialismu. To vše nám dovoluje obracet se k lidu s žádostí o podporu. Podporu ve jménu záchranu a vzkvétání vlasti!

Překlad Karel Kluz

Dialog*otázky*odpovědi, komunistický list — číslo 346 - červenec-srpen 2019, uzávěrka 30. 7. 2019

Roční předplatné včetně poštovného 250,- Kč. Šéfredaktor: Zdeněk Košťál. Nevyžádané rukopisy nevracíme.

Vyhraujeme si právo redakční úpravy příspěvků. Vychází zpravidla jako dvouměsíčník.

Přihlášky na předplatné tištěného vydání, reklamace a připomínky k distribuci můžete uplatňovat elektronickou poštou na redakce@kldialog.cz, poštou na adresu *Josef Mráček, Poznaňská 437, 181 00 Praha 8* nebo na **MT + 420 607 750 816, nejvhodněji přes SMS s přesnou adresou.**

Internetové stránky **WWW.KLDIALOG.CZ**. Registrováno MK ČR 6320; ISSN 1210-454.